

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Lachmanna a soudců Mgr. Jana Ferneckého a Mgr. Martina Bobáka v právní věci

žalobce: Ing. V. D.
sídlem X

proti

žalovanému: Úřad průmyslového vlastnictví
sídlem Antonína Čermáka 1057/2A, 160 00 Praha 6

o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 4. 8. 2022,
čj. O-533830/D22040130/2022/ÚPV

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- I. Předmět řízení a vymezení sporu

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

1. Žalobce se žalobou podanou dne 10. 10. 2022 domáhá zrušení rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví (dále též „**předseda Úřadu**“) ze dne 4. 8. 2022, čj. O-533830/D22040130/2022/ÚPV (dále též „**Napadené rozhodnutí**“), kterým předseda Úřadu změnil rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví (dále též „**Úřad**“) ze dne 31. 3. 2022, čj. O-533830/D19008343/2019/ÚPV (dále též „**Prvostupňové rozhodnutí**“).
2. Prvostupňovým rozhodnutím Úřad podle § 22 odst. 1 zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon č. 441/2003 Sb.**“), částečně zamítl přihlášku slovní ochranné známky zn. sp. O-533830 ve znění „**ŠUMÁK**“ (dále jen „**Přihlášená ochranná známka**“ či „**přihlašované označení**“) z důvodů uvedených v § 4 písm. c) a písm. d) zákona č. 441/2003 Sb. ve vztahu ke zde specifikovaným výrobkům a službám zařazeným do tříd 1, 5, 30, 32, 33 a 43 mezinárodního třídění výrobků a služeb. Napadeným rozhodnutím předseda Úřadu Prvostupňové rozhodnutí změnil tak, že přihlášku Přihlášené ochranné známky zamítl pro v rozhodnutí specifikované výrobky a služby s tím, že je přihlašované označení vyloučeno ze zápisu (výlučně) podle § 4 písm. c) zákona č. 441/2003 Sb.
3. Napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 10. 8. 2022.

II. Rozhodnutí žalovaného (Napadené rozhodnutí)

4. Předseda Úřadu v odůvodnění Napadeného rozhodnutí rekapituloval závěry vyslovené v Prvostupňovém rozhodnutí, shrnul obsah podaného rozkladu, resp. jeho doplnění, a reprodukoval relevantní právní úpravu. Připomněl, že přihláška předmětného označení byla podána dne 8. 9. 2016 a zveřejněna dne 17. 10. 2018 pro žalovaným specifikované výrobky a služby zařazené do jím uvedených tříd mezinárodního třídění výrobků a služeb.
5. V návaznosti na rekapitulaci průběhu správního řízení předseda Úřadu k výtkám, že připomínky nebyly řádně odůvodněny a Úřad k nim neměl přihlížet, zvláště pokud jim v obdobných případech nevyhověl, s poukazem na § 24 zákona č. 441/2003 Sb. konstatoval, že připomínky jsou *de facto* toliko podnětem, k němuž Úřad přihlédně při samotném rozhodování o přihlášce. Tento podnět Úřad musí vypořádat, běžně tak činí sdělením, nebo např. přímo v rozhodnutí o přihlášce. Úřad tedy připomínky nezamítá; buď podateli sdělí, že je vyhodnotil jako neopodstatněné, nebo je jako opodstatněné promítne do svého rozhodnutí o přihlášce. Úřad není na rozdíl od námitek vázán v připomínkách uplatněnými argumenty a připojenými podklady. Jejich vypořádání nemůže být závazné pro další případy a nevytváří žádnou „rozhodovací praxi Úřadu“. Podle předsedy Úřadu je tedy nepřipadné, pokud se žalobce odvolává na připomínky v jiných kauzách či tvrdí, že v podobných případech Úřad připomínky zamítal.
6. Předseda Úřadu s poukazem na uvedené vyložil důvody, pro které nepřisvědčil námitce poukazující na překážku *rei iudicatae* v souvislosti s vyrozuměním o výsledku připomínek ve věci zn. sp. O-535820 (obrazové označení „Šumák“), kde Úřad označil slovní prvek „šumák“ za fantazijní. Rovněž vysvětlil, proč neshledal opodstatněnými související námitky vycházející z obsahu vyrozumění o výsledku posouzení připomínek k zápisu této ochranné známky podaných dle § 4 písm. g) zákona č. 441/2003 Sb., resp. proč v něm vyslovený závěr dle jeho přesvědčení neobstojí.
7. Předseda Úřadu se neztotožnil ani s námitkou odklonu od rozhodovací praxe v analogických případech, především pokud jde i o jinou žalobcovu přihlášku ochranné známky ve znění „ŠUMĚNKA“ podanou téhož dne pro stejný seznam výrobků a služeb

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

jako u přihlašovaného označení. Zdůraznil, že ač byly obě zmíněné přihlášky podány týž den, ke zveřejnění a zápisu ochranné známky ve znění „ŠUMĚNKA“ došlo více než rok před tím, než byla přihláška přihlašovaného označení vůbec zveřejněna a více než rok a půl před tím, než byly ve stávající věci podány připomínky. Zápisem označení „ŠUMĚNKA“ coby ochranné známky do rejstříku se toto označení „ocitlo“ podle předsedy Úřadu mimo možnost opětovného věcného průzkumu, a jeho zápisná způsobilost může být přezkoumána již jen v návrhovém řízení, tedy na základě návrhu třetí strany a v rozsahu a na základě jí uplatněných tvrzení a podkladů. Z toho důvodu tedy nejde podle předsedy Úřadu o neopodstatněný odklon od rozhodovací praxe, pokud na základě připomínek podaných až po zápisu zmíněné ochranné známky do rejstříku Úřad shledal důvod k opětovnému věcnému průzkumu odlišného (byť bezpochyby podobného) přihlašovaného označení a v jeho rámci zjistil, že toto označení je pro část výrobků a služeb vyloučeno ze zápisu do rejstříku. Zákon ani výkladová praxe nepodává podle něho výčet možných situací, kdy může Úřad v rámci opětovného věcného průzkumu (zahájeného na základě připomínek) přehodnotit zápisnou způsobilost již zveřejněného označení. Je-li „nový“ náhled na rozlišovací způsobilost daného označení přesvědčivě, řádně a logicky zdůvodněn, pak podle předsedy Úřadu obстоjí, ač je jistě žádoucí, aby k takovému postupu Úřadu docházelo spíše výjimečně a jen v opodstatněných případech.

8. Předseda Úřadu dále uvedl, že Úřad v rámci opětovného věcného průzkumu shledal, že přihlašované označení je pro část výrobků a služeb vyloučeno ze zápisu ze dvou důvodů zápisné nezpůsobilosti. Předeslal, že v tomto směru není rozhodnutí zcela přehledné a v odůvodnění se *de facto* prolínají pasáže týkající se výluky ze zápisné způsobilosti dle § 4 písm. c) a dle § 4 písm. d) zákona č. 441/2003 Sb.
9. Předseda Úřadu předně rekapituloval závěry Úřadu k popisnosti přihlašovaného označení dle § 4 písm. c) zákona č. 441/2003 Sb. V návaznosti na připomenutí obecných východisek posuzování tohoto důvodu zápisné nezpůsobilosti ve vztahu k nyní posuzované věci uzavřel, že již jen na základě významového obsahu slovního označení „ŠUMÁK“ ve vztahu k daným produktům, a očekávatelnou optikou průměrného spotřebitele, jsou dány důvody dle poukazovaného ustanovení. Zdůraznil, že podle něho není podstatné, že se nejedná o jediné možné označení produktů vykazujících popisované vlastnosti. Uvedl, že stěžejní zjištění pro konstatování popisnosti označení ve vztahu ke konkrétním výrobkům a službám daných tříd vycházejí ze samotné podoby tohoto výrazu, jeho významového obsahu a modelace pravděpodobného vnímání ze strany průměrného spotřebitele (zde široká veřejnost). Poté, co popsal povahu a strukturu přihlašovaného označení, jeho jazykovou reflexi a zdůraznil aspekty rozhodné pro jeho sémantické vnímání, akcentoval, že tyto spotřebitel okamžitě a spontánně přiřadí k vlastnosti typické pro konkrétní druh takových výrobků (potažmo služeb s nimi spojených), kterou specifikoval. Dodal, že k takovému významovému spojení není třeba jakýchkoli myšlenkových procesů a analýz, s tím, že půjde o spojení dostatečně jasné, srozumitelné a přímé.
10. K dílčí námitce poukazující na nevypořádání se s argumentací žalobcem odkazovanými rozsudky Tribunálu ze dne 22. 6. 2005 ve věci T-19/04, *Metso Paper Automation Oy* a ze dne 27. 2. 2022 ve věci T-106/00, *Streamserve* (dále též „**rozhodnutí Tribunálu ve věcech T-19/04 a T-106/00**“) předseda Úřadu uvedl, že žalobce vyjma nutnosti shledání dostatečně přímé a konkrétní vazby mezi označením a produkty (či jejich vlastnostmi) nekonkretizoval, v čem se stávající případ od poukazovaných odchyluje, případně co konkrétně z dané judikatury vyplývá ve vztahu k tomuto případu. Úřad podle předsedy

Úřadu sice svá zjištění a závěry neformuloval explicitně v kontextu zmíněného výkladového pravidla, z rozhodnutí je však patrné, že onu dostatečně přímou a konkrétní vazbu shledal, proč a ve vztahu k jakým výrobkům a službám ze seznamu přihlašovaného označení tak učinil. K tomu předseda Úřadu doplnil vlastní úvahu k poukazům na uvedená rozhodnutí Tribunálu a uzavřel, že byť Úřad přímo nereagoval na obecný poukaz na zmíněné rozsudky, při hodnocení výluky dle § 4 písm. c) zákona č. 441/2003 Sb. z jimi potvrzené výkladové praxe vycházel.

11. K důvodu zápisné nezpůsobilosti podle § 4 písm. d) zákona č. 441/2003 Sb. pak předseda Úřadu předeslal, že jakkoli se důvod výluky dle tohoto ustanovení částečně překrývá s důvodem dle § 4 písm. c) téhož zákona, dopadá na označení, která postrádají rozlišovací způsobilost (jsou druhová) na základě jejich stávajícího užívání na trhu nárokováných výrobků či služeb. Na rozdíl od popisnosti je v tomto případě třeba skutečně prezentovat podklady svědčící o užívání přihlašovaného označení v jeho obvyklém, druhovém, nedistinktivním významu ve vztahu k přihlašovaným výrobkům a službám; nejčastěji přitom půjde o podklady pocházející z internetového prostředí. Nemělo by se jednat pouze o ojedinělé, izolované případy užití. Předseda Úřadu přisvědčil námitkám směřujícím proti dokazování z internetových zdrojů poukazujícím na nedodržení judikatorně nastavených standardů a uzavřel, že s ohledem na popsané procesní pochybení nemůže závěry týkající se výluky přihlašovaného označení dle § 4 písm. d) zákona č. 441/2003 Sb. řádně přezkoumat. Dodal však, že případné zhojení vadného postupu vrácením věci Úřadu se jeví nadbytečným a neúčelným. Zápisná nezpůsobilost přihlašovaného označení byla totiž podle předsedy Úřadu shledána i dle § 4 písm. c) uvedeného zákona, a to ve stejném rozsahu výrobků a služeb, přičemž v tomto rozsahu byla výluka dle tohoto ustanovení předsedou Úřadu potvrzena, a ten se proto k námitkám týkajícím se výluky dle § 4 písm. d) zákona č. 441/2003 Sb. dále nevyjadřoval.
12. Předseda Úřadu v odůvodnění Napadeného rozhodnutí rovněž vyložil důvody, pro které přisvědčil závěrům vysloveným Úřadem k dokladům předloženým žalobcem za účelem prokázání rozlišovací způsobilosti přihlašovaného označení získané užíváním na trhu ve smyslu § 5 zákona č. 441/2003 Sb. Hodnocení předložených dokladů shledal dostatečně konkrétním, jasným a logickým s tím, že se podrobně vypořádává se všemi předloženými doklady a informacemi v nich obsaženými či z nich vyplývajícími. Doplnil, že vlastní řešerši nezjistil žádné relevantní skutkové změny s tím, že ani obsah rozkladové argumentace neopodstatňuje podle něho domněnku, že by došlo k významné změně skutkového stavu a že by žalobce mohl doplnit doklady takového druhu a množství, že by mohlo dojít ke změně popsaného hodnocení. Žalobce měl podle předsedy Úřadu ostatně z jím specifikovaných důvodů k dispozici nestandardně dlouhé období k předložení takových dokladů, jimiž by mohl prokázat získání rozlišovací způsobilosti dle uvedeného ustanovení. Vůči dílčím zjištěním se žalobce v řízení o rozkladu nevymezil ani nepředložil žádné doklady, jež by mohly vytčené nedostatky odstranit.
13. Závěrem se předseda Úřadu vyjádřil k námitkám poukazujícím na „údajně analogická rozhodnutí“ a vyložil důvody, pro které uzavřel, že uvedené případy nejsou analogické se stávajícím, a nelze proto hovořit o odklonu od rozhodovací praxe.
14. Předseda Úřadu shrnul, že se ztotožnil se závěrem Úřadu, že přihlašované označení pro část výrobků a služeb ve třídách 1, 5, 30, 32, 33 a 43 nesplňuje podmínky zápisu do rejstříku, neboť je vyloučeno ze zápisu dle § 4 písm. c) zákona č. 441/2003 Sb. Žalobci se dle něho nepodařilo prokázat získanou rozlišovací způsobilost přihlašovaného označení

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

jeho užíváním v obchodním styku ve vztahu k nárokovaným výrobkům a službám ve smyslu § 5 téhož zákona. Ač nemohl předseda Úřadu přezkoumat závěr o výluce zápisu přihlašovaného označení dle § 4 písm. d) uvedeného zákona, s ohledem na totožný maximální možný rozsah této výlučky, pokud jde o přihlašované výrobky a služby, neshledal důvod ke zrušení Prvostupňového rozhodnutí a vrácení věci Úřadu k dalšímu řízení, a za přílehlavou považoval jeho změnu, jež je jeho faktickým potvrzením, avšak pouze ve vztahu k výluce přihlašovaného označení ze zápisu v příslušném rozsahu dle § 4 písm. c) zákona č. 441/2003 Sb.

III. Žaloba

15. Žalobce v podané žalobě uplatnil řadu námitek, jež soud pro přehlednost soustředil do několika žalobních bodů.
16. Námitkami soustředěnými soudem pod **prvním žalobním bodem** žalobce poukazoval na procesní pochybení žalovaného v rámci vypořádání připomínek k zápisné způsobilosti přihlašovaného označení s tím, že žalobce jako přihlašovatel sice měl možnost se k připomínkám vyjádřit, ale nebyl o výsledku jejich posouzení vyrozuměn tak, aby se mohl vyjádřit k jejich výsledku, jak ukládá § 24 odst. 2 zákona č. 441/2003 Sb. K vyrozumění o vypořádání připomínek mělo dojít až v rámci Prvostupňového rozhodnutí, ke kterému se žalobce mohl vyjádřit až v rozkladu. I poznámkou na str. 29 Napadeného rozhodnutí k námitce porušení principu *rei judicatae* žalovaný podle žalobce opět nepřímou konstatací, že se nemusí řídit ani základními zásadami činnosti správních orgánů [§ 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“)].
17. Pod **druhým žalobním bodem** žalobce v reakci na závěry uvedené na str. 29 a 30 Napadeného rozhodnutí namítl, že žalovaný dosud řádně nezdůvodnil, co ho vedlo ke změně právního názoru, když dříve opakovaně (i v jiném řízení) posoudil označení „ŠUMÁK“ jako fantazijní. K závěrům na str. 30 – 31 Napadeného rozhodnutí žalobce odvětil, že z vyjádření žalovaného vyplývá, že označení šumák má dostatečnou rozlišovací způsobilost, přičemž žalovaný svůj „nový“ náhled na rozlišovací způsobilost daného označení přesvědčivě, ani řádně a logicky nezdůvodnil; nezdůvodnil ani změnu svého správního uvážení a spokojil se pouze s nepodloženými tvrzeními.
18. Námitkami soustředěnými soudem pod **třetím žalobním bodem** pak žalobce v reakci na závěry uvedené na str. 33 Napadeného rozhodnutí namítl, že v Napadeném rozhodnutí zcela chybí uvedení, na základě jakého konkrétního důvodu dle § 4 zákona č. 441/2003 Sb. byla přihláška přihlašovaného označení částečně vyloučena ze zápisu do rejstříku ochranných známek. Žalovaný podle žalobce směšuje důvody částečného zamítnutí na základě § 4 písm. b), c) i d) zákona, přičemž k § 4 písm. d) tohoto zákona neuvádí, kdy a za jakých podmínek se stalo označení „ŠUMÁK“ obvyklým v běžném jazyce nebo v poctivých a zavedených obchodních zvyklostech, a k § 4 písm. b) zákona naopak žalovaný uvádí, že označení „ŠUMÁK“ rozlišovací způsobilost mělo. Řízení je tak dle žalobce stíženo vadou, která má za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, neboť Úřad dospěl na základě jen částečně provedených důkazů k nesprávným skutkovým zjištěním a dosud zjištěný skutkový stav neobstojí, protože tu jsou další skutečnosti nebo jiné důkazy, které nebyly zohledněny. Obě rozhodnutí pak spočívají na nesprávném právním posouzení věci a jsou nepřezkoumatelná.

19. V reakci na závěry vyslovené na str. 33 a 34 Napadeného rozhodnutí žalobce námitkami, jež soud soustředil pod **čtvrtý žalobní bod**, poukazoval na to, že Napadené rozhodnutí je nedostatečně odůvodněno co do porovnání jednotlivých tříd výrobků a služeb mezinárodního třídění, pro které bylo přihlašované označení vyloučeno ze zápisu do rejstříku ochranných známek a pro které bylo pokračováno v řízení o zápisu do tohoto rejstříku (a později i zapsáno). Žalobce přitom specifikoval konkrétní výrobky a služby, ve vztahu k nimž žalovaný zápis zamítl, nebo naopak označení zapsal, a v návaznosti na uvedené uzavřel, že rozhodnutí o částečném zamítnutí přihlášky ochranné známky je nedostatečně odůvodněno, a jako takové je nepřezkoumatelné.
20. K závěrům na str. 34 – 35 Napadeného rozhodnutí žalobce námitkami, jež soud vyčlenil pod **pátý žalobní bod**, v reakci na provedené hodnocení označení uvedl, že přiřazení přípony ke kmeni (základu) samo o sobě nezavdává příčinu k tomu, aby toto spojení působilo jakkoliv popisně či se jednalo o popisný výraz. Žalovaný musí dle žalobce zdůvodnit, proč dané konkrétní označení je popisné a jiné popisné není, třebaže vznikly shodným způsobem podle pravidel daného jazyka. Samotná skutečnost, že se jedná o spojení možná, neznamená, že se jedná o spojení, která budou vnímána ve výsledku jako spojení vytvářející popisné označení. S poukazem na rozhodnutí Tribunálu ve věcech T-19/04 a T-106/00 uvedl, že v jejich smyslu ke shledání popisnosti musí existovat dostatečně přímá a konkrétní vazba nebo vztah mezi označením a dotčenými výrobky a službami nebo jednou z jejich vlastností. Poznamenal, že základní osnova odůvodnění, na kterých je založeno žalovaným odkazované rozhodnutí Tribunálu ze dne 16. 10. 2014 ve věci T-458/13, *Graphene*, v odůvodněních rozhodnutí zcela chybí. V tomto kontextu v reakci na závěry vyslovené k dílčí námitce poukazující na rozhodnutí Tribunálu ve věcech T-19/04 a T-106/00 na str. 35 – 37 Napadeného rozhodnutí žalobce namítl, že předseda Úřadu zde nepřímou potvrdil nepřezkoumatelnost Prvostupňového rozhodnutí, které měl zrušit a věc vrátit Úřadu, avšak na místo toho se nepřipustně snažil tuto vadu zhojit.
21. Pod **šestým žalobním bodem** žalobce k závěrům vysloveným na str. 37 Napadeného rozhodnutí pod rubrikou § 4 písm. d) zákona č. 441/2003 Sb. poukazoval na námitky vznesené v rozkladu včetně odkazu na rozhodnutí týkající se přihlášky O-179461 ve znění „SPINNING“. Uvedl, že otázka zápisné způsobilosti je závislá na zkoumání stavu k datu rozhodnutí o zápisu, nikoliv na skutečnostech sahajících do dávné minulosti. Namítl, že jelikož otázku nedostatku zápisné způsobilosti žalovaný dostatečně nezkoumal a v rozhodnutí
svůj
názor
vázal na odkazy na neověřené zdroje, které o hovorovém užití označení referovaly beztak
pouze zprostředkovaně, je nutné závěr žalovaného ohledně nedostatku zápisné
způsobilosti
odmítnout jako chybný. Zopakoval námitky ohledně „nedostatku řádného zdůvodnění
změny názoru“. K poznámce stran posuzování obvyklosti označení na základě očekávání
relevantního průměrného spotřebitele daných produktů žalobce namítl, že žalovaný ve
svých rozhodnutích tohoto průměrného spotřebitele nijak nedefinoval ani nepopsal, kdo
to
vlastně
je,
příčemž
zaměstnanci žalovaného s vysokoškolským vzděláním těmito průměrnými spotřebiteli
nejsou.
22. Pod **sedmý žalobní bod** soud soustředil ty z námitek, jimiž žalobce na více místech podané žaloby poukazoval na srovnání s jinými, dle jeho názoru obdobnými označeními, která byla na rozdíl od přihlašovaného označení zapsána do rejstříku ochranných známek.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

Poukazoval kromě jiného na námitky, jimiž v řízení o rozkladu akcentoval závěry žalovaného k případům „VÍNO SLOVÁCKO“ a „STRAVENKOMAT/LAHVOMAT“, s tím, že žalovaný se v nynějším řízení k těmto námitkám nevyjádřil, a jeho rozhodnutí je tak i z tohoto důvodu nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Především pak žalobce poukazoval na nedodržování zásady legitimního očekávání žalovaným s tím, že v obdobných případech měl dle jeho názoru činit nedůvodné rozdíly. V tomto kontextu žalobce zejména opakovaně brojil proti neodůvodněně odlišnému přístupu žalovaného ve věci slovní ochranné známky ve znění „ŠUMĚNKA“. Rovněž namítal, že odkazoval na ustálené závěry Úřadu v mnoha rozhodnutích, kde Úřad opakovaně zamítal připomínky, ve kterých připomínající svá tvrzení řádně nedoložil doklady, přičemž vzhledem k tomu, že podané připomínky k zápisu přihlašovaného označení nebyly doloženy důkazními prostředky, Úřad k nim neměl vůbec přihlížet.

23. Na str. 17 – 44 podané žaloby pak žalobce téměř doslovně reprodukoval argumentaci obsaženou již v odůvodnění rozkladu proti Prvostupňovému rozhodnutí (k implikacím tohoto jeho postupu srov. níže).

IV. Vyjádření žalovaného

24. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 11. 11. 2022 navrhl, aby byla žaloba zamítnuta. Předeshal, že ve správním řízení nikterak nepochybil, správně zjistil skutkový stav a Napadené rozhodnutí řádně a logicky odůvodnil. Žalobu považoval za nedůvodnou i za špatně srozumitelnou.
25. K námitkám pod **prvním žalobním bodem** konstatoval, že jak již bylo naznačeno na str. 27 – 28 Napadeného rozhodnutí, v případě institutu připomínek dle § 24 zákona č. 441/2003 Sb. se jedná fakticky o podnět k případné další vlastní průzkumové činnosti Úřadu. Rozsah průzkumu v řízení není, na rozdíl od řízení o námitkách, vázán v připomínkách uplatněnými argumenty a připojenými podklady. K tomu žalovaný odkázal na relevantní doktrinní závěry. Pro vyrozumění o vypořádání připomínek dle § 24 odst. 2 téhož zákona není podle žalovaného stanovena žádná speciální forma. Přihlašovatel byl o vypořádání připomínek vyrozuměn v rámci sdělení výsledku opětovného věcného průzkumu ze dne 20. 11. 2020, který provedl Úřad na základě podaných připomínek. K němu se pak žalobce dne 27. 10. 2021 písemně vyjádřil a své vyjádření ještě dne 21. 2. 2022 doplnil. Žalobci přitom byla opakovaně prodloužena lhůta k vyjádření, a byl mu tedy dán značný prostor vyjádřit se k vypořádání připomínek. Žalovaný nespatořoval důvod k tomu, aby byl žalobce vyrozuměn o výsledku posouzení připomínek ještě mimo vyjádření k opětovně provedenému věcnému průzkumu, když právě v rámci něj byly tyto připomínky vypořádávány. Následně byly připomínky vypořádány ještě v odůvodnění Prvostupňového rozhodnutí. Tímto postupem tak žalobce podle žalovaného nebyl a ani nemohl být zkrácen na svých procesních právech.
26. K námitkám pod **druhým žalobním bodem** žalovaný poukázal na závěry vyslovené na str. 28 – 29 Napadeného rozhodnutí k rozdílnému posouzení označení „ŠUMÁK“. Uvedl, že v žalobcem namítané věci zn. sp. O-535820 šlo o řízení o zápisu obrazové ochranné známky v provedení

Š u m á k

Š u m á k

, ve kterém bylo v rámci podaných připomínek zkoumáno, zda takové značení může spotřebitelskou veřejnost klamat, pokud jde o povahu, jakost nebo zeměpisný původ výrobků nárokových ve třídách 5, 16, 32 a 33 mezinárodního třídění výrobků a služeb. Dílčí závěry o fantazijnosti slovního prvku „ŠUMÁK“, který byl pouze součástí výše uvedené obrazové ochranné známky s výraznými obrazovými prvky, tedy není možné automaticky dále aplikovat na řízení o přihlašovaném označení. Žalovaný konstatoval, že institut připomínek dle § 24 zákona č. 441/2003 Sb. slouží mj. k tomu, aby mohlo na základě podaných připomínek dojít k opětovnému posouzení přihlašovaného označení při případném dalším věcném průzkumu.

27. Za nedůvodné označil žalovaný rovněž námitky soustředěné soudem pod **třetím žalobním bodem**. Na str. 32 – 39 odůvodnění Napadeného rozhodnutí jsou dle jeho přesvědčení dostatečně popsány skutečnosti, které jej vedly k závěru, že změnil Prvostupňové rozhodnutí Úřadu v tom smyslu, že zúžil důvody, na jejichž základě bylo přihlašované označení částečně vyloučeno ze zápisu do rejstříku ochranných známek. Z jím citovaných a zvýrazněných pasáží je zcela zřejmé, z jakého důvodu bylo přihlašované označení v rámci řízení o rozkladu pro některé výrobky a služby vyloučeno ze zápisu. Přestože se v rozhodnutí Úřadu nacházely části odůvodnění, v nichž docházelo k ne zcela jasnému oddělení posouzení důvodů dle § 4 písm. c) zákona č. 441/2003 Sb. od důvodů dle § 4 písm. d) téhož zákona, měl žalovaný za to, že takové posouzení nemá vliv na přezkoumatelnost rozhodnutí. K tomu odkázal na závěry vyslovené v bodě 13 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 8. 2018, čj. 10 As 168/2017 - 154.
28. Za neopodstatněné pak žalovaný označil rovněž námitky pod **čtvrtým žalobním bodem**. S poukazem § 89 odst. 2 správního řádu žalovaný zdůraznil, že žalobce tyto důvody ve svých rozkladových námitkách neuplatnil, předseda Úřadu se tedy těmito námitkami nezabýval. Žalovaný posuzoval třídy výrobků a služeb především v rámci řízení v prvním stupni, kde zohlednil zejména potenciální výskyt vlastnosti šumivosti u všech nárokových výrobků a v potenciální souvislosti s poskytováním nárokových služeb. Vyjádření ke vztahu této vlastnosti pak popsal vždy vůči celé skupině výrobků či služeb, které byly zamítnuty v rámci každé nárokové třídy mezinárodního třídění výrobků a služeb. Detailního popisu odůvodnění u každého jednotlivého výrobku nebo služby zvlášť se však i s ohledem na výše uvedené zdržel. Žalovaný tak postupoval v souladu s judikaturou Soudního dvora Evropské unie, především se závěry vyslovenými v bodě 37 rozsudku SDEU ze dne 15. 2. 2007 ve věci C-239/05, *BVBA Management, Training en Consultancy* (dále jen „**BVBA Management**“). Žalovaný odkázal např. na stranu 37 Prvostupňového rozhodnutí, kde je posouzena celá kategorie přihlašovaných výrobků ve třídě 30. Na základě uvedeného měl za to, že se v řízení dostatečně zabýval odůvodněním, proč bylo přihlašované označení popisné v souvislosti s konkrétními výrobky nebo službami, pro které následně došlo k jeho vyloučení ze zápisu do rejstříku ochranných známek.
29. K námitkám pod **pátým žalobním bodem** žalovaný s poukazem na provedené vymezení průměrného spotřebitele (srov. dále) konstatoval, že v odůvodnění Napadeného

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

rozhodnutí zásadní zjištění pro konstatování popisnosti označení „ŠUMÁK“ ve vztahu ke konkrétním výrobkům a službám přihlašovaných tříd vycházejí ze samotné podoby tohoto výrazu, jeho významového obsahu a modelace pravděpodobného vnímání ze strany právě takového průměrného spotřebitele. Stěžejní pro vnímání přihlašovaného označení je pak jeho kmen (základ) *šum*, který ve vztahu k daným produktům implicitně odkazuje na slova *šumět*, *šumivý*. Takto průměrný spotřebitel přihlašované označení bezprostředně a spontánně přiřadí k vlastnosti typické pro konkrétní druh takových výrobků (potažmo služeb s nimi spojených) – tj. šumivost či perlivost výsledného produktu – běžného nealkoholického/alkoholického nápoje, nápoje připraveného např. z vitamínové či léčebné tablety, koupele, do níž byla přidána šumivá bomba apod. K takovému významovému spojení není dle žalovaného třeba jakýchkoli myšlenkových procesů a analýz; pro spotřebitele půjde o spojení dostatečně jasné, srozumitelné a přímé.

30. Nedůvodnými žalovaný shledal rovněž námitky soustředěné soudem pod **šestý žalobní bod**. S poukazem na str. 41 Prvostupňového rozhodnutí a str. 33 – 34 Napadeného rozhodnutí poznamenal, že není pravdou, že by nedefinoval průměrného spotřebitele vůči nárokováným výrobkům a službám. Žalovaný naopak popsal, že průměrný spotřebitel, jako člen široké spotřebitelské veřejnosti, nepotřebuje žádný složitý myšlenkový proces, aby si vlastnost souvisejícího produktu nebo služby (šumivost) bezprostředně spojil s přihlašovaným označením. Pro vyvolání takové asociace není dle něho zásadního rozdílu mezi vnímáním běžným spotřebitelem a vysokoškolsky vzdělaným zaměstnancem žalovaného.
31. K námitkám pod **sedmým žalobním bodem** pak žalovaný poukázal na závěry vyslovené v bodě 43 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2015, čj. 9 As 22/2015 - 29. Konstatoval, že každé konkrétní správní řízení má svá specifika, která mohou například spočívat v (ne)využití dostupných opravných prostředků či jiných úkonů, které mohou zápis takového označení ovlivnit (např. podání připomínek dle § 24 zákona č. 441/2003 Sb.). Pokud jde o skupinu ochranných známek, na které žalobce opětovně ve svých podáních poukazuje, žalovaný odkázal na jejich sumarizaci na str. 44 – 45 Napadeného rozhodnutí, včetně tabulky, kde každému tomuto označení věnuje předseda Úřadu stručný komentář k jeho odlišnosti od řízení o přihlašovaném označení. Ohledně zapsané ochranné známky „ŠUMĚNKA“, která je bezpochyby jak sémanticky, tak foneticky velmi blízkým označením přihlašovanému označení, pak žalovaný připomněl závěry vyslovené na str. 30 – 31 Napadeného rozhodnutí.

V. Jednání

32. Při ústním jednání konaném dne 27. 2. 2023 účastníci setrvali na své žalobní argumentaci. Žalobce v rámci ústního přednesu akcentoval, že se podanou žalobou domáhá rovněž zrušení Prvostupňového rozhodnutí. Posléze reagoval na argumentaci žalovaného obsaženou v jeho vyjádření k některým z žalobních bodů. Setrval na námitkách soustředěných soudem pod první žalobní bod, které podle něj svědčí i o porušení § 36 odst. 3 správního řádu. Poukazoval na tvrzení, která se chystal Úřadu v této procesní fázi předložit. K námitkám vzneseným pod druhým žalobním bodem zopakoval poukaz na názorovou nejednotnost, a to i mezi zaměstnanci samotného žalovaného. Vyjádřil se rovněž k argumentaci žalovaného reagující na některé z námitek vznesených pod čtvrtým, šestým a sedmým žalobním bodem.

33. Soud při jednání zamítl návrh na provedení dokazování žalobcem navrženými důkazními prostředky:

(i.) písemnostmi ze správních spisů týkajícími se celkem 31 žalobcem označených řízení, jimiž žalobce ve vztahu k námitkám vzneseným pod prvním žalobním bodem hodlal prokazovat své tvrzení o tom, jaká procesní tvrzení a návrhy zamýšlel před vydáním Prvostupňového rozhodnutí doplnit. Soud uzavřel, že poznatky plynoucí z eventuálního provedení těchto důkazních prostředků jsou pro posouzení důvodnosti námitek pod prvním žalobním bodem, jak byly v řízení vzneseny a ve vztahu k nimž žalobce tyto důkazní návrhy (jak k výzvě soudu výslovně při jednání potvrdil) vznášel, nadbytečné. Vyšel z toho, že závěr o důvodnosti nebo naopak nedůvodnosti námítka, jež byla vznesena, je možno učinit i bez toho doplnění dokazování. Přitom nad rámec uvedeného doplňuje, že žalobcem předložený přehled těchto odkazovaných řízení není nadto s to účinně prokázat, že žalobce skutečně v rozhodné době zamýšlel relevantní tvrzení, popř. s nimi související důkazní návrhy v tehdejší fázi řízení uplatnit.

(ii.) písemnostmi ze správních spisů týkajícími se celkem 8 žalobcem označených řízení, jimiž žalobce hodlal prokazovat své (v rámci ústního jednání doplněné) tvrzení o rozdílné praxi v procesním postupu žalovaného při prokazování rozlišovací způsobilosti označení získané užíváním. Jak soud vysvětluje níže v rámci vypořádání žalobní argumentace, žalobce v podané žalobě (v kontextu závěrů žalovaného o tom, že se mu nepodařilo prokázat získání rozlišovací způsobilosti podle § 5 zákona č. 441/2003 Sb., a úvah, na nichž žalovaný své závěry založil) proti závěrům a úvahám vysloveným k této skupině námitek předsedou Úřadu především na str. 38 – 43 Napadeného rozhodnutí nijak výslovně nebrojil a tyto nezpochybnil, natož aby specifikoval konkrétní důvody, pro které s takto formulovanými závěry předsedy Úřadu nesouhlasí. Žalobce pak v podané žalobě žádnou takovou námitku, kterou by specificky poukazoval na nejednotnou praxi k této konkrétní dílčí procesní otázce (tvrzeného, v jednotlivých řízeních rozdílného standardu dokazování otázek rozhodných z pohledu § 5 zákona) ostatně ani nevznášel. Omezil se toliko na doslovnou recepci námitek vznesených v rozkladu, aniž by vznášel konkrétní námitky vymezující se vůči Úřadem provedenému posouzení jednotlivých předložených důkazních prostředků či brojící proti závěrům vypořádávajícím námitku, dle níž žalovaný ve výsledku opětovného věcného průzkumu nespifikoval, jaké množství dokladů má být doloženo, atd. Za této skutkové situace shledal soud provedení navrhovaných důkazních prostředků z pohledu posouzení důvodnosti řádně uplatněných žalobních námitek nadbytečným.

(iii.) písemnostmi týkajícími se rozhodování Úřadu a EUIPO ve věci označení „CASCADE GARDEN“. I v tomto případě považoval soud poznatky plynoucí z eventuálního provedení těchto důkazních prostředků pro posouzení důvodnosti námitek tak, jak byly v řízení vzneseny, za nadbytečné. Žalobce spojoval uvedená tvrzení, jež ve vztahu k tomuto konkrétnímu označení nemají svůj předobraz v žádné žalobní námitce, primárně s námitkou porušení principu ochrany legitimního očekávání, přičemž však současně v rámci odůvodnění důkazního návrhu sám akcentoval, že v tomto poukazovaném případě rozhodl EUIPO odlišně od žalovaného, jenž, jak sám žalobce zdůraznil, rovněž považoval označení „CASCADE GARDEN“ za nesplňující požadavky § 1 zákona č. 441/2003 Sb. (prokázání tvrzení by tedy nebylo s to nijak zpochybnit odchýlnou praxi žalovaného, ale právě naopak).

(iv.) rozhodnutími žalovaného v řízeních zmíněných na str. 41 Prvostupňového rozhodnutí. Uvedené důkazní návrhy žalobce uplatňoval na podporu námitek soustředěných pod sedmým žalobním bodem, jimiž však žalobce v podané žalobě nijak nereagoval na závěry, které předseda Úřadu vyslovil v odůvodnění Napadeného rozhodnutí k obsahově totožným námitkám, jež žalobce vznesl již v doplnění rozkladu a v nichž poukázal na rozhodnutí vydaná Úřadem právě v těchto poukazovaných věcech. S ohledem na uvedené, kdy se žalobce vzdor vypořádání těchto poukazů žalovaným ve správním řízení vůči závěrům vysloveným v této souvislosti Úřadem i předsedou Úřadu dále specificky nevymezoval, a omezil se toliko na prostý poukaz na rozhodnutí žalovaného v těchto věcech, nepovažoval soud za potřebné doplňovat v tomto směru dokazování, neboť by za žalobce sám nepřipustně doháněl jeho procesní pasivitu (srov. dále).

VI. Posouzení věci Městským soudem v Praze

34. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti; přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí.
35. V posuzované věci je předmětem sporu mezi účastníky posouzení otázky, zda žalovaný postupoval v souladu se zákonem, pokud částečně zamítl přihlášku přihlašovatele označení z důvodu nedostatku jeho rozlišovací způsobilosti ve smyslu § 4 písm. c) zákona č. 441/2003 Sb. ve vztahu ke specifikovaným výrobkům a službám zařazeným do tříd 1, 5, 30, 32, 33 a 43 mezinárodního třídění výrobků a služeb.

Právní a judikatorní východiska

36. Městský soud v Praze úvodem připomíná, že podle § 22 odst. 1 zákona č. 441/2003 Sb. platí, že „není-li přihlašovatel označení způsobilé zápisu podle § 4, Úřad přihlášku zamítne. Není-li přihlašovatel označení způsobilé zápisu jen pro část výrobků či služeb, Úřad přihlášku zamítne v tomto rozsahu. Údaje o rozhodnutí o zamítnutí přihlášky Úřad zveřejní ve Věstníku“.
37. Z § 4 písm. b), c) a d) téhož zákona se přitom podává, že „do rejstříku se nezapíše označení, které
b) nemá rozlišovací způsobilost,
c) které je tvořeno výlučně označeními nebo údaji, které slouží v obchodě k určení druhu, jakosti, množství, účelu, hodnoty, zeměpisného původu nebo doby výroby výrobků nebo poskytnutí služby nebo k označení jiných jejich vlastností,
d) které je tvořeno výlučně označeními nebo údaji, jež se staly obvyklými v běžném jazyce nebo v poctivých obchodních zvyklostech“.
38. Z § 5 téhož zákona se podává, že „označení uvedené v § 4 písm. b) až d) může být zapsáno do rejstříku, pokud přihlašovatel prokáže, že takové označení získalo před zápisem ochranné známky do rejstříku užíváním v obchodním styku ve vztahu k výrobkům nebo službám přihlašovatele, pro které je požadován jeho zápis do rejstříku, rozlišovací způsobilost“.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

39. Zbývá doplnit, že podle článku II. odst. 1 přechodných ustanovení zákona č. 286/2018 Sb., kterým se mění zákon č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách a o změně zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), ve znění pozdějších předpisů, (zákon o ochranných známkách), ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 221/2006 Sb., o vymáhání práv z průmyslového vlastnictví a o změně zákonů na ochranu průmyslového vlastnictví (zákon o vymáhání práv z průmyslového vlastnictví), a zákon č. 634/2004 Sb., o správních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, se pro řízení o přihlášce zahájené podle zákona č. 441/2003 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, a do tohoto dne pravomocně neskončené, použijí ustanovení zákona č. 441/2003 Sb., ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona. Podle článku II. odst. 9 přechodných ustanovení téhož zákona zůstávají účinky procesních úkonů učiněných ve všech řízeních, která nebyla skončena k 1. 1. 2019, zachovány a posoudí se přiměřeně podle zákona č. 441/2003 Sb. ve znění účinném od 1. 1. 2019.
40. Výše uvedená ustanovení představují transpozici úpravy obsažené v právu Evropské unie [původně směrnice č. 89/104/EHS, kterou se sbližují právní předpisy členských států o ochranných známkách, posléze směrnice č. 2008/95/ES, kterou se sbližují právní předpisy členských států o ochranných známkách, resp. aktuálně účinná směrnice č. 2015/2436/EU, kterou se sbližují právní předpisy členských států o ochranných známkách (dále též „**Směrnice**“)]. Současné nelze přehlédnout, že ochrana národních ochranných známek v členských státech Evropské unie existuje souběžně s ochranou známek EU na úrovni Evropské unie, jež je aktuálně upravena nařízením č. 2017/1001, o ochranné známce Evropské unie.
41. Správní soudy přitom ve své rozhodovací praxi přísně vycházejí z eurokonformního výkladu relevantních hmotněprávních pojmů známkového práva a reflektují účel vymezený v harmonizačních směrnících, přičemž v nich stanovená pravidla vykládají v souladu s rozhodovací praxí SDEU. Výklad vnitrostátního známkového práva tak ovlivňují judikatorní závěry SDEU interpretující obsahově podobné či shodné instituty upravené v právních předpisech známkového práva EU. Nejinak je tomu i v otázkách souvisejících s posuzováním zápisné nezpůsobilosti spočívajícího v nedostatečné rozlišovací způsobilosti a tedy ve věci výkladu pojmů „(inherentní) rozlišovací způsobilost ochranné známky“ a „rozlišovací způsobilost ochranné známky získaná užíváním“, „relevantní veřejnost“ apod.
42. Je nutno připomenout, že podle ustálené judikatury SDEU a českých správních soudů je třeba rozlišovací způsobilosti ochranné známky rozumět, že označení slouží k identifikaci výrobku nebo služeb, pro které je zápis požadován, jako pocházejícího z konkrétního podniku, a tím odlišit tento výrobek od výrobků jiných podniků (srov. rozsudky SDEU ze dne 29. 9. 1998 ve věci C-39/97, *Canon*, bod 28, ze dne 29. 4. 2004 ve věci C-468/01, *Tabs (3D)* bod 32, ze dne 21. 10. 2004 ve věci C-64/02, *Das Prinzip der Bequemlichkeit*, bod 42, ze dne 8. 5. 2008 ve věci C-304/06, *Eurohypo*, bod 66; či ze dne 21. 1. 2010 ve věci C-398/08, *Vorsprung durch Technik*, bod 33; obdobně srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 4. 2009, čj. 7 As 56/2008 - 170).
43. Označení tedy plní především rozlišovací funkci, která slouží spotřebiteli k odlišení výrobků nebo služeb jedné osoby od výrobků nebo služeb jiných osob. Zjednodušeně řečeno, označení by svým obsahem a formou mělo být natolik originální, aby umožnilo spotřebiteli individualizovat produkt z určitého obchodního zdroje.

44. Podle ustálené judikatury může být taková rozlišovací způsobilost posuzována pouze ve vztahu k výrobkům nebo službám, pro které je zápis požadován, a to se zřetelem ke vnímání tohoto označení relevantní veřejností (např. rozsudek SDEU ze dne 12. 7. 2012 ve věci C-311 /11, *Wir machen das Besondere einfach*, bod 24 a tam odkazovaná rozhodovací praxe).
45. Platí, že slova a slovní spojení, které jsou v ochranné známce obsažena, nesmí označovat vlastnosti zboží nebo jejich funkce (srov. rozsudek Tribunálu ze dne 15. 1. 2013 ve věci T-625/11, *BSH Bosch und Siemens Hausgeräte GmbH proti OHIM – „ECODOOR“*). Soudy v minulosti opakovaně zdůraznily, že slovní ochranná známka, která popisuje vlastnosti výrobků nebo služeb, nutně postrádá rozlišovací způsobilost, pokud jde o tyto výrobky nebo služby (srov. např. rozsudek Tribunálu ze dne 12. 6. 2007 ve věci T-190/05, *Twist & Pour*, bod 39).
46. I pokud výraz obsažený v označení není zjevně popisný ve vztahu k dotčeným výrobkům a službám, přesto může být nedostatečně inherentně distinktivní, bude-li spotřebitelskou veřejností vnímán pouze jako poskytující informace o povaze dotyčných výrobků nebo služeb, a nikoli jako označení jejich původu. Popisnými označeními nebo údaji jsou pak ty, které informují o druhu, jakosti, množství, účelu, hodnotě, zeměpisném původu, době výroby výrobku nebo poskytnutí služby a ty, jež označují jejich jiné vlastnosti. Tyto okolnosti zakládají existenci absolutního důvodu zápisné nezpůsobilosti podle v nynější věci aplikovaného ustanovení § 4 písm. c) zákona č. 441/2003 Sb., mají nicméně rovněž úzkou vazbu k výluce spočívající v nedostatku rozlišovací způsobilosti, neboť je-li určité označení popisné, postrádá také ve světle výše uvedeného distinktivní charakter. O takovou situaci se může jednat typicky v případech, kdy se označení skládá výlučně ze slova, které popisuje, co může být předmětem nebo obsahem dotyčných výrobků nebo služeb. V tomto ohledu tedy platí, že označení popisná jsou vyloučena ze zápisu a jsou pro všechny výrobce či poskytovatele služeb volná (rozsudky SDEU ze dne 4. 5. 1999 ve spojených věcech C-108/97 a C-109/97, *Windsurfing Chiemsee Produktions*, bod 25, ze dne 8. 4. 2003 ve spojených věcech C-53/01 až C-55/01, *Linde AG a další*, bod 73, či ze dne 23. 10. 2003 ve věci C-191/01, *OHIM proti Wrigley jr. Company*).
47. I označení spadající pod výluky dle § 4 písm. c) [případně dle písm. b) či d)] zákona č. 441/2003 Sb. nicméně může získat rozlišovací způsobilost užíváním, stát se příznačným pro určitého výrobce konkrétního výrobku či poskytovatele konkrétní služby, a tím splnit základní funkci ochranné známky a překonat tak zápisnou nezpůsobilost. Obecně tedy nelze připustit zápis známky, která je tvořena označeními nebo údaji informujícím o druhu, jakosti, množství, účelu, hodnotě, zeměpisném původu, době výroby výrobku nebo poskytnutí služby a ty, jež označují jejich jiné vlastnosti. Zápis takové známky, ve vztahu k níž by jinak byl bez dalšího dán tento důvod zápisné nezpůsobilosti, je přesto možný za podmínky, že přihlašovatel prokáže, že přihlašované označení získalo rozlišovací způsobilost užívání ve vztahu k nárokováným výrobkům či službám v obchodním styku, a to před podáním přihlášky, případně dokonce po dni podání přihlášky ochranné známky, ale přede dnem jejího zápisu. I pokud tedy označení není od počátku způsobilé zápisu, je umožněn jeho zápis do rejstříku ochranných známek za podmínky, že přinejmenším významná část relevantní veřejnosti si jej díky jeho používání na trhu všimla jako označení přihlašovaných výrobků a služeb pocházejících od konkrétního podniku. Označení se tak stalo způsobilým odlišit tyto výrobky a služby od služeb jiných podniků, protože jsou vnímány jako pocházející od konkrétního podniku a tím plnit základní funkci ochranné

známky, kterou je zaručit spotřebiteli nebo konečnému uživateli totožnost původu výrobku nebo služby označených uvedenou ochrannou známkou tím, že mu umožní tento výrobek nebo službu odlišit bez možnosti záměny od výrobku nebo služby, které mají jiný původ (srov. rozsudek ze dne 17. 10. 2019 ve věci C-514/18, *Landeskammer für Land- und Forstwirtschaft in Steiermark v. Schmid*, body 36 a 37, a tam citovaná judikatura). Označení, které tedy původně nebylo možné zaregistrovat, tak může v důsledku užívání získat nový význam a jeho konotace, která již není čistě popisná nebo nerozlišovací, mu umožňuje překonat tyto absolutní překážky zápisu ochranné známky.

Posouzení žalobní argumentace

48. Soud předem vlastního vypořádání žalobních námitek předesílá, že žalobce kromě pasáží, v nichž se jednotlivými námitkami, jež soud výše v části III. tohoto rozsudku reprodukoval a pro větší přehlednost soustředil pod jednotlivé žalobní body, vymezoval proti závěrům vysloveným žalovaným v odůvodnění Napadeného rozhodnutí, v podané žalobě na str. 17 – 44 také zcela beze změny jejich rozsahu a obsahu reprodukoval námitky, jimiž v řízení o rozkladu brojil proti závěrům vysloveným Úřadem v Prvostupňovém rozhodnutí.
49. V této souvislosti soud úvodem předesílá, že v minulosti opakovaně zdůraznil, že řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. je postaveno na principu, že je to žalobce, kdo s ohledem na dispoziční zásadu přísně ovládající tento typ soudního řízení správnímu soudu předkládá konkrétní důvody, pro které považuje žalobou napadené rozhodnutí za nezákonné. Obsah a kvalita žaloby v zásadě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Není přitom úlohou soudu, aby za žalobce žalobní argumentaci dotvářel.
50. Soud k takto žalobcem uplatněným námitkám uvádí, že žalobce při jejich konstrukci zcela ignoroval skutečnost, že se obdobnými námitkami zabýval předseda Úřadu v Napadeném rozhodnutí. Žalobce v důsledku toho v podané žalobě v tomto rozsahu nijak nereagoval na závěry, které předseda Úřadu k obsahově odpovídajícím námitkám uplatněným žalobcem v řízení o rozkladu vyslovil v odůvodnění Napadeného rozhodnutí. Nedostatečně reflektoval, že předseda Úřadu takové námitky vypořádal a zdůvodnil závěr o jejich neopodstatněnosti, naopak se v těchto pasážích argumentací zcela shodnou s námitkami vznesenými v doplnění rozkladu proti Prvostupňovému rozhodnutí vymezoval vůči postupu Úřadu, aniž tuto svou argumentaci relevantně provázal s námitkami, v nichž se v předchozích částech žaloby vymezoval proti závěrům vysloveným předsedou Úřadu v odůvodnění Napadeného rozhodnutí. V tomto ohledu platí, že v těchto případech, kdy se žalobce v žalobě na str. 17 – 44 omezil na takovou konstrukci námitek (žalobce svou argumentaci z řízení o rozkladu doslovně přebírá, jak soud ověřil ze správního spisu z obsahu doplnění rozkladu proti Prvostupňovému rozhodnutí ze dne 30. 5. 2022; srov. písemnost poř. č. 51 správního spisu), aniž reagoval na odůvodnění Napadeného rozhodnutí, v němž se předseda Úřadu s předmětným okruhem námitek vypořádal a přezkoumatelným způsobem popsal a vysvětlil, na základě jakých konkrétních úvah uzavřel o nedůvodnosti tohoto okruhu námitek, značně snížil svou šanci na procesní úspěch.
51. Zdejší soud připomíná, že pokud žalobce v žalobních bodech neprezentuje dostatečně konkrétní názorovou oponenturu vedoucí ke zpochybnění závěrů správního orgánu, nemusí pak soud hledat způsob pro alternativní a originální vyjádření závěrů, k nimž již správně dospěl správní orgán (podrobněji srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

dne 12. 11. 2014, čj. 6 As 54/2013 - 128). Městský soud se tak mohl věnovat takovým uváděným skutečnostem pouze v míře obecnosti, v jaké je sám žalobce vznesl (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 10. 2015, čj. 6 Afs 9/2015 - 31), resp. v míře, v níž měly souvislost s řádně uplatněnými žalobními námitkami, jež soud soustředil pod celkem sedm žalobních bodů.

52. V návaznosti na naposledy uvedené je třeba dodat, že žalobce také v podané žalobě *de facto* zcela doslovně reprodukoval námitky, jimiž v řízení o rozkladu brojil proti závěrům Úřadu, dle nichž ve správním řízení neprokázal získání rozlišovací způsobilosti podle § 5 zákona č. 441/2003 Sb. Ani proti závěrům vysloveným k této skupině námitek předsedou Úřadu především na str. 38 – 43 Napadeného rozhodnutí se však v podané žalobě nijak výslovně nevymezoval, tyto závěry nezpochybnil, natož aby specifikoval konkrétní důvody, pro které s takto formulovanými závěry předsedy Úřadu nesouhlasí. Soud se tak se zřetelem ke shora popsaným východiskům za této situace omezil na závěr, že se s provedeným posouzením ze strany předsedy Úřadu v tomto kontextu zcela ztotožňuje, jeho závěry bez výhrad sdílí a zcela na ně na tomto místě pro absenci jakékoli relevantní polemiky s nimi ze strany žalobce odkazuje. Předseda Úřadu správně poukázal na obecná východiska týkající se prokazování získání rozlišovací způsobilosti podle § 5 zákona č. 441/2003 Sb., rozložení břemene tvrzení a břemene důkazního, akcentoval nedostatek konkrétních námitek vymezujících se vůči Úřadem provedenému posouzení jednotlivých předložených důkazních prostředků, náležitě také vypořádal námitku poukazující na to, že žalovaný ve výsledku opětovného věcného průzkumu nespecifikoval, jaké množství dokladů má být doloženo, atd. Soud se zřetelem ke zvolenému způsobu konstrukce žalobních námitek nevidí důvodu k závěrům žalovaného v tomto směru cokoli dalšího dodávat, nevynaložil-li ani sám žalobce v tomto směru odpovídající procesní aktivitu.
53. Soud se tak za této situace zaměřil toliko na přezkoumání opodstatněnosti závěrů žalovaného ohledně nedostatečné inherentní rozlišovací způsobilosti přihlašovaného označení ve vztahu k výrobkům a službám, pro něž byla přihláška ochranné známky Prvostupňovým rozhodnutím z důvodů omezených Napadeným rozhodnutím v dané části zamítnuta.
54. Mohl tak přitom učinit toliko na půdorysu námitek, jež žalobce v podané žalobě vznesl. Soud tak na tomto místě opětovně připomíná shora akcentovaný význam dispoziční zásady přísně ovládající řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s., a zdůrazňuje, že není a nemůže být úkolem soudu, aby za žalobce deficity jeho žalobní argumentace „doháněl“ a jal se jednotlivě hodnotit žalobcem specificky nenamítané okolnosti, když žalobce sám takový přezkum náležitě neinicioval. Takovým postupem by soud přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci advokáta žalobce (viz rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, čj. 4 As 3/2008 - 78).
55. V logice uspořádání žalobních bodů přitom soud předně přistoupil k posouzení důvodnosti námitek, jimiž žalobce v obecné rovině na různých místech žaloby poukazoval na nepřezkoumatelnost Napadeného rozhodnutí.
56. Správní soudy v minulosti nesčetněkrát judikovaly, že zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno vadám správních rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů (či pro nesrozumitelnost) skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů tehdy, jestliže

správní orgán neuvede konkrétní důvody, o něž se jeho rozhodnutí opírá (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2006, čj. 2 As 37/2006 - 63, č. 1112/2007 Sb. NSS), nevypovídá se se všemi odvolacími námitkami (rozsudek ze dne 19. 12. 2008, čj. 8 Afs 66/2008 - 71), či neuvede důvody, proč nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení a proč námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, (rozsudek ze dne 14. 7. 2005, čj. 2 Afs 24/2005, č. 689/2005 Sb. NSS). Nepřezkoumatelným pro nedostatek skutkových důvodů pak může být podle ustálené rozhodovací praxe rozhodnutí pro takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde správní orgán opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny. Za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné. Městský soud v Praze v tomto směru pro stručnost odkazuje na závěry vyjádřené mj. v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003 - 75, ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Azs 47/2003 - 130, ze dne 29. 7. 2004, čj. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 18. 10. 2005, čj. 1 Afs 135/2004 - 73, č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, čj. 2 Afs 24/2005 - 44, č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 25. 5. 2006, čj. 2 Afs 154/2005 - 245, ze dne 17. 1. 2008, čj. 5 As 29/2007 - 64. Uvedený přístup vychází z ustálené rozhodovací praxe Ústavního soudu (např. nález Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, nález Ústavního soudu ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, nález Ústavního soudu ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, nález Ústavního soudu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08, nález Ústavního soudu ze dne 14. 10. 1999, sp. zn. III. ÚS 35/99, či nález Ústavního soudu ze dne 29. 3. 2011, sp. zn. III. ÚS 3606/10).

57. Dle Městského soudu v Praze však žádná z těchto skutečností v posuzované věci nenastala.
58. Soud ověřil, že předseda Úřadu v odůvodnění Napadeného rozhodnutí vyložil své závěry způsobem, který nebrání jejich věcnému posouzení ze strany soudu. Připojil přitom úvahy, jimiž byl ve svých skutkových a navazujících právních závěrech veden. Předseda Úřadu v odůvodnění Napadeného rozhodnutí neopomněl reagovat na všechny klíčové námitky uplatněné v průběhu řízení o rozkladu. Každou z těchto námitek, které žalobce v doplnění rozkladu proti Prvostupňovému rozhodnutí vznesl, se žalovaný buď jednotlivě, nebo souhrnně při jejich společných znacích zabýval, vyslovil k nim své závěry, přičemž připojil úvahy, jimiž byl při vyslovení všech dílčích závěrů a při vypořádání jednotlivých s nimi souvisejících námitek veden.
59. Pokud pak žalobce na několika místech žaloby konkrétně namítal, že se předseda Úřadu k některé jeho námitce v odůvodnění Napadeného rozhodnutí vůbec nevyjádřil, resp. ji opomenul, nebo že závěry k některým konkrétním posuzovaným otázkám vyložil takovým způsobem, že z odůvodnění nebylo lze dovodit, k jakým závěrům a na základě jakých úvah k nim předseda Úřadu dospěl, nemohl mu soud v jeho dílčích námitkách přisvědčit. Z obsahu žalobní argumentace je zjevné, že žalobce nesouhlasí s právním závěrem žalovaného, že přihlašované označení postrádá ve vztahu ke specifikovanému

rozsahu výrobků a služeb inherentní rozlišovací způsobilost, resp. že jsou ve vztahu k nim dány důvody předvídané v § 4 písm. c) zákona č. 441/2003 Sb.

60. Namítá-li žalobce (**třetí žalobní bod**), že v Napadeném rozhodnutí zcela chybí odůvodnění, zda byla přihláška ochranné známky částečně zamítnuta na základě § 4 písm. b), písm. c), nebo písm. d) zákona č. 441/2003 Sb., mívá se jeho námitka zcela s obsahem správního spisu a nemá oporu v odůvodnění Napadeného rozhodnutí, z něhož je naopak zcela evidentní, na základě jakého konkrétního ustanovení předseda Úřadu považoval přihlášku daného označení pro nárokované výrobky a služby za nezpůsobilou zápisu. Již z výroku Napadeného rozhodnutí je nade vší pochybnost seznatelné, že předseda Úřadu změnil Prvostupňové rozhodnutí potud, že důvod zápisné nezpůsobilosti přihlašovaného označení pro vyjmenované výrobky a služby spatřoval toliko v okolnostech předpokládaných v § 4 písm. c) zákona č. 441/2003 Sb., nikoli již v Úřadem v Prvostupňovém rozhodnutí rovněž aplikovaném § 4 písm. d) téhož zákona. Soud pak v tomto směru dále poukazuje na závěry vyslovené v tomto kontextu především na str. 32 – 39 Napadeného rozhodnutí, v nichž předseda Úřadu vyložil, proč namísto Úřadem identifikovaných dvou důvodů zápisné nezpůsobilosti považuje přihlašované označení pro specifikované výrobky a služby za zápisně nezpůsobilé „toliko“ z důvodů uvedených v § 4 písm. c) zákona č. 441/2003 Sb. Přesněji řečeno, předseda Úřadu vysvětlil důvody, pro které nemohl přezkoumat závěry vyslovené Úřadem stran toho, že se přihlašované označení stalo obvyklým v běžném jazyce nebo v poctivých obchodních zvyklostech, přičemž současně srozumitelně zdůvodnil, proč za dané situace nepovažoval za potřebné se daným důvodem zápisné nezpůsobilosti blíže zabývat, resp. proč nepřistoupil k eventuálnímu zrušení Prvostupňového rozhodnutí a vrácení věci Úřadu k dalšímu řízení (srov. str. 38, 39 a 46 Napadeného rozhodnutí). Námitka žalobce tedy není důvodná.
61. Soud žalobci nemohl z obdobných důvodů přisvědčit ani tehdy, pokud v rámci téže skupiny žalobních námitek namítal, že žalovaný směřuje důvody částečného zamítnutí na základě § 4 písm. b), c) i d) zákona, přičemž k § 4 písm. d) neuvádí, kdy a za jakých podmínek se stalo označení „ŠUMÁK“ obvyklým v běžném jazyce nebo v poctivých a zavedených obchodních zvyklostech. Jak soud akcentoval výše, předseda Úřadu zcela jednoznačně formuloval důvody, jež podle něho vylučují přihlašované označení ze zápisu do rejstříku ochranných známek podle § 4 písm. c) zákona č. 441/2003 Sb., a přezkoumatelným způsobem popsal úvahy, jimiž byl veden při vyslovení (opět jednoznačného) závěru o tom, že nemohl přezkoumat a tedy ani potvrdit závěry Úřadu stran § 4 písm. d) téhož zákona. Není tedy s podivem, že předseda Úřadu, slovy žalobce, neuvádí, kdy a za jakých podmínek se stalo označení „ŠUMÁK“ obvyklým, neboť vysvětluje, že skutečnosti předvídané v § 4 písm. d) zákona nebyly ve vztahu k posuzované věci z jeho strany relevantní z hlediska posouzení zápisné způsobilosti přihlašovaného označení pro část nárokováných výrobků a služeb.
62. K žalobcem toliko v obecné rovině poukazovanému směřování důvodů částečného zamítnutí na základě různých ustanovení zákona č. 441/2003 Sb. pak soud odkazuje na závěry vyslovené předsedou Úřadu na str. 32 Napadeného rozhodnutí, v nichž sám orgán rozhodující o rozkladu připustil, že Úřad v Prvostupňovém rozhodnutí shledal přihlašované označení nezpůsobilým zápisu pro část výrobků a služeb ze dvou důvodů zápisné nezpůsobilosti, přičemž v daném směru nebylo dle něho přezkoumávané rozhodnutí zcela přehledné, neboť se v odůvodnění prolínaly pasáže týkající se výluky dle § 4 písm. c) a písm. d) zákona. Na str. 37 Napadeného rozhodnutí pak předseda Úřadu

vysvětlil rozdíl mezi oběma důvody zápisné nezpůsobilosti, aby následně připojil shora připomínané úvahy, jež jej vedly k závěru, že změnil Prvostupňové rozhodnutí a zúžil důvody, na jejichž základě bylo přihlašované označení částečně vyloučeno ze zápisu do rejstříku ochranných známek.

63. Ze závěrů vyslovených na str. 32 – 39 Napadeného rozhodnutí je tedy dle přesvědčení soudu zcela zřejmé, z jakého důvodu bylo přihlašované označení pro v rozhodnutí specifikované výrobky a služby vyloučeno ze zápisu do rejstříku ochranných známek. Předsedovi Úřadu taktéž nelze vytýkat, že ačkoli Úřad v odůvodnění Prvostupňového rozhodnutí ne zcela odděloval posouzení důvodů dle § 4 písm. c) zákona č. 441/2003 Sb. od důvodů dle § 4 písm. d) téhož zákona, předseda Úřadu uzavřel, že takové posouzení nemá vliv na přezkoumatelnost rozhodnutí. Soud se ztotožňuje s žalovaným, že judikatura i doktrína stojí v tomto směru na jednoznačném závěru, že důvody neplatnosti podle § 4 písm. b), c) a d) zákona č. 441/2003 Sb. se v jistém směru prolínají a mohou si být v konkrétních případech poměrně blízké (srov. žalovaným připomínaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 8. 2018, čj. 10 As 168/2017 - 154 a v bodě 13 jeho odůvodnění poukazovanou literaturu). I z výše podaného přehledu východisek posuzování zápisné způsobilosti se ostatně podává, že okolnosti zakládající existenci absolutního důvodu zápisné nezpůsobilosti podle jednoho z ustanovení mohou mít, resp. mají rovněž úzkou vazbu k vyluce podle ustanovení jiného (např. je-li určité označení popisné, postrádá také ve světle výše uvedeného distinktivní charakter)
64. Pokud žalobce konečně v daném směru poukazoval na nedostatky ve zjištěném skutkovém stavu, resp. nesprávná skutková zjištění z důvodu jen částečně provedených důkazů s tím, že tu jsou další skutečnosti nebo jiné důkazy, které nebyly zohledněny, setrval ve svých námitkách ve výhradně obecné rovině. Soud tak v míře obecnosti odpovídající té, v níž žalobce tyto námitky vznesl, konstatuje, že v daném směru nezjistil, že by bylo Napadené rozhodnutí zatíženo vadou, pro kterou by nemělo v soudním přezkumu obstát, neřkuli takovými nedostatky, pro něž by je soud nemohl v tomto řízení vůbec přezkoumat.
65. Námitky vznesené žalobcem pod třetím žalobním bodem tak soud neshledal z vyložených důvodů opodstatněnými. Optikou shora uvedených východisek nemohl soud přisvědčit žalobci, že by bylo Napadené rozhodnutí zatíženo vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů ve výše uvedených, ani jakýchkoli dalších žalobcem specifikovaných ohledech, jimž se věnuje níže v rámci vypořádání dalších žalobních bodů, v jejichž kontextu žalobce dílčí námitky nepřezkoumatelnosti Napadeného rozhodnutí rovněž vznášel. Předseda Úřadu ve vztahu ke všem žalobcem specifikovaným aspektům uvedl své závěry způsobem, jenž nebrání jejich věcnému přezkumu soudem v tomto řízení. Předseda Úřadu v tomto ohledu veškerým relevantním zákonným a navazujícím judikatorním východiskům přezkoumatelnosti rozhodnutí správních orgánů dostál. Z odůvodnění rozhodnutí jsou podle přesvědčení soudu seznatelné důvody, pro které považoval námitky vznesené žalobcem v řízení o rozkladu za nedůvodné. Vznášení námitek žalobcem je tak dle přesvědčení soudu spíše polemikou se závěry žalovaného o posouzení skutkových a především navazujících právních otázek týkajících se aplikace rozhodných ustanovení zákona č. 441/2003 Sb. Předseda Úřadu své závěry vyslovené v Napadeném rozhodnutí dostatečně odůvodnil, jeho právní názor je srozumitelně vyjádřen. Napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné. Dalším konkrétním žalobcem vytýkaným nedostatkům se přitom soud věnuje níže v rámci vypořádání zbývajících žalobních bodů.

66. Soud předně nemohl přisvědčit žalobci, pokud pod **prvním žalobním bodem** namítal, že sice měl jako přihlašovatel možnost se k připomínkám vyjádřit, ale nebyl o výsledku jejich posouzení vyrozuměn tak, aby se mohl vyjádřit k jejich výsledku, jak ukládá § 24 odst. 2 zákona č. 441/2003 Sb.
67. Tvrdí-li žalobce, že k vyrozumění o vypořádání připomínek mělo dojít až v rámci Prvostupňového rozhodnutí, ke kterému se mohl vyjádřit teprve v řízení o rozkladu, nemá ani tato jeho námitka oporu ve správním spisu. Z toho je totiž naopak evidentní, že žalobce byl s vypořádáním připomínek, podaných dne 17. 1. 2019 společností KAMO s. r. o., seznámen v přípisu ze dne 20. 11. 2020, označeném jako „Přihláška ochranné známky zn. sp. O-533830 – výsledek opětovného věcného průzkumu“, doručeném mu dne 9. 12. 2020 (viz písemnost č. 14 založená ve správním spisu). Žalobci byla předmětným přípisem stanovena lhůta k vyjádření se k výsledku opakovaného věcného průzkumu do 29. 1. 2021. Usnesením ze dne 4. 2. 2021 byla žalobci k jeho žádosti ze dne 28. 1. 2021 prodloužena lhůta k vyjádření do 29. 3. 2021. Úřad poté vyhověl i další žádosti žalobce o prodloužení lhůty a usnesením prodloužil lhůtu do 29. 5. 2021. K další žádosti žalobce o prodloužení lhůty o dalších 6 měsíců ze dne 31. 5. 2021 Úřad usnesením ze dne 3. 6. 2021 prodloužil lhůtu do 29. 7. 2021. Podáním ze dne 29. 7. 2021 žalobce mj. předložil částečné vyjádření k výsledku opětovného věcného průzkumu a požádal o další prodloužení lhůty o 6 měsíců. Úřad této žádosti vyhověl opět toliko částečně a lhůtu usnesením ze dne 12. 8. 2021 prodloužil do 29. 10. 2021 (viz písemnost poř. č. 28 správního spisu). Rozklad žalobce proti naposledy uvedenému usnesení byl zamítnut rozhodnutím ze dne 12. 10. 2021. Žalobce se poté podáním ze dne 27. 10. 2021 (viz písemnost poř. č. 40 správního spisu) k výsledku opakovaného věcného průzkumu písemně vyjádřil, načež své vyjádření ještě podáním ze dne 17. 2. 2022 doplnil (viz písemnost poř. č. 43 správního spisu). Dne 31. 3. 2022 bylo vydáno Prvostupňové rozhodnutí.
68. Z uvedeného je zřejmé, že není pravdou, že by byl žalobce vyrozuměn o způsobu vypořádání podaných připomínek poprvé v odůvodnění Prvostupňového rozhodnutí a mohl se k němu vyjádřit teprve v řízení o rozkladu. Právě naopak, Úřad žalobce řádně a způsobem odpovídajícím požadavkům plynoucím z § 24 odst. 2 zákona č. 441/2003 Sb., podle něhož *„přihlašovatel musí být Úřadem o připomínkách a výsledku jejich posouzení vyrozuměn a má právo se k nim ve stanovené lhůtě vyjádřit“*, seznámil s výsledkem posouzení připomínek a umožnil mu ve věci se vyjádřit, přičemž opakovaně lhůtu pro vyjádření prodloužil. Lhůta pro vyjádření přitom byla prodloužena celkem o cca tři čtvrtě roku, tedy o dobu, kterou zcela jistě nelze na daném skutkovém a právním půdorysu označit za nepřiměřenou nebo snad žalobci efektivně neumožňující střežit jeho práva v daném řízení. Omezuje-li se tady žalobce v daném směru na takto formulovanou námitku, nelze než uzavřít, že není zcela zjevně opodstatněná. Žalobce byl o výsledku posouzení připomínek zpraven v přípisu ze dne 20. 11. 2020, přičemž mu byla poskytnuta přiměřená (a na jeho žádosti opakovaně prodlužovaná) lhůta k vyjádření jeho námitka proto nemá oporu ve spisu a není důvodná.
69. Tvrdil-li žalobce v této souvislosti, že poznámkou na str. 29 Napadeného rozhodnutí žalovaný nepřímo konstatuje, že se nemusí řídit ani základními zásadami činnosti správních orgánů, přičemž bez bližšího odůvodnění zmiňuje ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu, zůstává i v této své námitce v obecné rovině, aniž věcně brojí proti závěrům, které předseda Úřadu na str. 28 – 29 Napadeného rozhodnutí k povaze institutu připomínek podle § 24 zákona č. 441/2003 Sb., jejich smyslu a účelu a mezím jejich

vypořádání vyslovil. Aniž soud na tomto místě hodnotil závěr žalovaného, že vypořádání připomínek není s to založit rozhodovací (správní) praxi Úřadu, podotýká, že žalobce i v této své dílčí námitce zjevně brojí proti rozdílnému posouzení dle jeho přesvědčení obdobných otázek v řízení o přihlášce ochranné známky zn. sp. O-535820 (obrazového označení se slovním prvkem „Šumák“) a ve věci přihlašovaného označení. K těmto námitkám se přitom soud věcně vyjadřuje vzápětí v rámci vypořádání námitek soustředěných pod druhým žalobním bodem.

70. Ani námitky vznesené pod prvním žalobním bodem tak soud neshledal důvodnými.
71. Pod **druhým žalobním bodem** žalobce v kontextu závěrů vyslovených předsedou Úřadu na str. 29 a 30 Napadeného rozhodnutí namítal, že žalovaný dosud řádně nezdůvodnil, co ho vedlo ke změně právního názoru, když dříve opakovaně posoudil označení „ŠUMÁK“ jako fantazijní. V reakci na obsáhle citované závěry vyslovené předsedou Úřadu na str. 30 – 31 Napadeného rozhodnutí se pak žalobce omezil na tezi, že z vyjádření žalovaného vyplývá, že označení má dostatečnou rozlišovací způsobilost, přičemž žalovaný svůj „nový“ náhled na rozlišovací způsobilost daného označení přesvědčivě, ani řádně a logicky nezdůvodnil; nezdůvodnil ani změnu svého správního uvážení.
72. Ani těmto námitkám nemohl soud přisvědčit. Předseda Úřadu se ke komplexu námitek, jimiž žalobce v řízení o rozkladu proti Prvostupňovému rozhodnutí poukazoval na nedostatek odůvodnění odchýlení se od dříve vysloveného názoru k charakteru slovního prvku „Šumák“, vyjádřil na str. 29 – 30 odůvodnění Napadeného rozhodnutí. Připomněl závěry, které vyslovil ve vyrozumění o výsledku posouzení připomínek k zápisu ochranné známky sp. zn.: O-535820 (obrazového označení se slovním prvkem „Šumák“) ze dne 13. 3. 2019 a v několika větách připomněl, na základě jakých úvah tehdy tento závěr učinil, popsal a odůvodnil, že se tomu tak stalo, aniž tehdy fantazijnost či naopak nedistinktivitu předmětného slovního prvku podrobně posuzoval, přičemž vyložil důvody, pro které dospěl k přesvědčení, že dříve vyslovený závěr neobstojí.
73. S poukazem na shora vyložený význam dispoziční zásady ovládající tento typ soudního řízení soud zdůrazňuje, že pokud se tedy žalobce v reakci na tyto závěry předsedy Úřadu fakticky omezil na námitku, že žalovaný dosud odklon od dřívějšího posouzení obdobných otázek (řádne) nezdůvodnil, nebylo možné jeho argumentaci přisvědčit. Jak soud shrnul výše, předseda Úřadu naopak v odůvodnění svého rozhodnutí odchýlení se od dříve vysloveného závěru přiznal, výslovně své dřívější posouzení označil s poukazem na jím připomenuté argumenty za nesprávné a vyložil důvody, pro které v nyní řešené věci přijal závěry odlišné. Žalobce přitom v této části námitek věcně proti těmto důvodům nebrojil a soud v duchu výše uvedených východisek nespátřuje důvody pro to, aby tento argumentační deficit za žalobce sám vyplňoval. Soud přitom poukazuje na níže podrobně vyložené závěry k významu a roli principu ochrany legitimního očekávání v souvislosti se závaznou správní praxí plynoucí z rozhodovací činnosti orgánů veřejné moci, v níž se k souvisejícím námitkám žalobce rovněž vyjadřuje. K samotné rozlišovací způsobilosti předmětného označení pak soud odkazuje na vypořádání námitek vznesených pod pátým žalobním bodem (srov. dále).
74. Pokud jde o podstatu věci, tedy posouzení distinkitivity přihlašovaného označení pro výrobky a služby, ve vztahu k nimž žalovaný označil Přihlášenou ochrannou známku za naplňující absolutní důvod zápisné nezpůsobilosti předvídaný v § 4 písm. c) zákona č. 441/2003 Sb., dospěl soud k následujícím závěrům. Opakovaně přitom s poukazem na

dříve uvedené připomíná, že se mohl těmito otázkami zabývat výhradně na půdorysu žalobních námitek v té podobě, v níž je žalobce v podané žalobě uplatnil.

75. V kontextu naposledy řečeného nemohl soud ponechat bez reakce přístup žalobce – považuje totiž za poněkud překvapivé, že se žalobce vůči závěrům, které tvořily samotné jádro sporu mezi účastníky, v podané žalobě vymezil (pomine-li soud polemiku ve věci níže poukazovaných rozhodnutí SDEU, resp. Tribunálu) *de facto* toliko námitkami vznesenými na str. 12 žaloby, tedy námitkami, jimiž zareagoval na jím citované a zčásti zvýrazněné závěry vyslovené předsedou Úřadu na str. 34 – 35 Napadeného rozhodnutí. Soud tyto dílčí námitky soustředil do skupiny námitek pod **pátým žalobním bodem**, přičemž ani tyto neshledal spolu s dalšími souvisejícími námitkami důvodnými.
76. Soud připomíná, že žalovaný postavil své meritorní posouzení na závěru o tom, že přihlašované označení je pro jím specifikované výrobky a služby zařazené do tříd 1, 5, 30, 32, 33 a 43 mezinárodního třídění výrobků a služeb vyloučeno ze zápisu do rejstříku ochranných známek, neboť je ve vztahu k nim tvořeno výlučně označením/údajem/prvkem, který slouží k označení druhu výrobků nebo služeb nebo jiných jejich vlastností.
77. Úřad v Prvostupňovém rozhodnutí uzavřel, že přihlašované označení si průměrný spotřebitel spojí s označením pro šumivý nápoj, resp. přípravkem k jeho přípravě. Podle Úřadu nebude tedy označení vnímat jako originální, jedinečný název příslušející výhradně jednomu konkrétnímu subjektu a jeho výrobkům či službám. Měl za to, že v prosté slovní podobě bez unikátních grafických složek není označení tvořené výhradně slovním prvkem „ŠUMÁK“ způsobilé zajistit spolehlivé a bezpečné rozlišení stejných produktů příslušejících různým subjektům. Podle Úřadu tak postrádá pro jím specifikovanou část nárokovaných výrobků a služeb rozlišovací způsobilost. Úřad poukázal na to, že (hovorový) výraz šumák označuje/označoval rozpustný prášek k přípravě šumivého nápoje či šumivý nápoj, případně že jde o nápoj ze šuměnky. Konstatoval, že slovo „šumák“ je odvozeno od slov „šumění“, „šumět“, „šumivý“ a může též jít o zkráceninu „šumivý nápoj“, „šumivý prostředek (přípravek)“, „šumivá kostka“, „šumivá tableta“; zmíněn je poukaz na šumivé vlastnosti příslušných produktů. Výraz šumák není podle Úřadu akronymem či novotvarem; jde o odvozeninu a hovorový výraz, kdy nelze vyloučit popisný jev, pokud jde o vlastnosti. Při setkání s označením „ŠUMÁK“ si je tedy spotřebitel podle Úřadu spojí s označením pro šumivý nápoj, resp. přípravek k jeho přípravě, a jde tedy o označení, jež může sloužit v obchodě k označení vlastností výrobků a služeb.
78. Předseda Úřadu pak v odůvodnění Napadeného rozhodnutí nejprve tyto závěry Úřadu k popisnosti přihlašovaného označení dle § 4 písm. c) zákona č. 441/2003 Sb. připomněl a zrekapituloval. Poté na str. 33 – 34 Napadeného rozhodnutí sumarizoval obecná východiska posuzování tohoto důvodu zápisné nezpůsobilosti včetně poukazů na relevantní rozhodovací praxi SDEU a Tribunálu týkající se aspektů relevantních z pohledu řešené problematiky. Ve vztahu k nyní posuzované věci pak předseda Úřadu na str. 34 – 35 Napadeného rozhodnutí uvedl, že stěžejní zjištění pro konstatování popisnosti označení ve vztahu ke konkrétním výrobkům a službám tříd 1, 5, 30, 32, 33 a 43 vycházejí ze samotné podoby tohoto výrazu, jeho významového obsahu a modelace pravděpodobného vnímání ze strany průměrného spotřebitele (zde široká veřejnost). Přihlašované označení je dle předsedy Úřadu slovní, tvořené jedním výrazem „šumák“. Jazykově se jedná o slovo tvořené kmenem „šum“ a příponou „ák“, hojně užívanou při tvorbě podstatných jmen

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

mužského rodu. Jazykově jde tedy o odvozeninu, nelze vyloučit ani vnímání slova jako univerbizované formy víceslovného spojení – původně patrně šumivý nápoj. V žádném případě však nejde podle předsedy Úřadu o neologismus či akronym, jak naznačuje žalobce. Žalobcem zmiňované příklady označil z jím rozvedených důvodů za nepřipadné. Zdůraznil, že zcela zásadní pro sémantické vnímání přihlašovaného označení je jeho kmen (základ) „šum“, který ve vztahu k daným produktům evidentně odkazuje na slova „šumět“, „šumivý“. Ta spotřebitel podle předsedy Úřadu okamžitě a spontánně přiřadí k vlastnosti typické pro konkrétní druh takových výrobků (potažmo služeb s nimi spojených) – tj. šumivost či perlivost výsledného produktu – běžného nealkoholického/alkoholického nápoje, nápoje připraveného např. z vitamínové či léčebné tablety, koupele, do níž byla přidána šumivá bomba apod. K takovému významovému spojení není třeba jakýchkoli myšlenkových procesů a analýz; pro spotřebitele půjde o spojení dostatečně jasné, srozumitelné a přímé. Proto jsou dle předsedy Úřadu již jen na základě významového obsahu slovního označení „ŠUMÁK“ ve vztahu k daným produktům a očekávatelnou optikou průměrného spotřebitele dány důvody dle § 4 písm. c) zákona č. 441/2003 Sb. Není přitom podle něho podstatné, že se nejedná o jediné možné označení produktů vykazujících popisované vlastnosti. Následně se na str. 35 – 37 vypořádal s argumentací, kterou žalobce na str. 11 odůvodnění rozkladu poukazyval na nedostatečné vypořádání se s námitkami akcentujícími závěry vyslovené v rozhodnutích Tribunálu ve věcech T-19/04 a T-106/00.

79. Proti takto formulovanému a výše shrnutému komplexu závěrů se žalobce v podané žalobě na str. 12 omezil na stručnou námitku, dle níž přiřazení přípony ke kmeni (základu) samo o sobě nezavdává příčinu k tomu, aby toto spojení působilo jakkoliv popisně či se jednalo o popisný výraz. Přitom poukazyval na to, že bezvýhradní přisvědčení této argumentaci by vedlo k závěru o popisnosti jím příkladmo uvedených spojení se stejným slovním základem. Žalovaný musí dle žalobce zdůvodnit, proč dané konkrétní označení je popisné a jiné popisné není, třebaže vznikla shodným způsobem podle pravidel daného jazyka. Samotná skutečnost, že se jedná o spojení možná, neznamená, že se jedná o spojení, která budou vnímána ve výsledku jako spojení vytvářející popisné označení.
80. I v tomto kontextu soudu nezbyvá, než znovu se vším důrazem upozornit na implikace dispoziční zásady ovládající řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu s tím, že je to žalobce, kdo kvantitou, ale především kvalitou své žalobní argumentace ovlivňuje rozsah soudního přezkumu a mírou konkrétnosti své obrany předurčuje míru konkrétnosti, v níž bude tato žalobní obrana vypořádána. Z pohledu soudu se proto jeví v jistém ohledu zarážející, pokud tedy žalobce v reakci na všechny tyto závěry, o něž předseda Úřadu Napadené rozhodnutí opřel, a úvahy, na nichž své závěry vystavěl, vznesl ke klíčové otázce posuzovaného případu námitky, které se s podstatou závěrů žalovaného do značné míry mýlí. Žalovaný neodůvodnil aplikaci tím, že by snad, slovy žalobce, popisnost označení vyplývala z „přiřazení přípony ke kmeni (základu)“. V žádném ohledu pak nelze tvrdit, že by snad, jak se snaží žalobce implikovat, žalovaný nezdůvodnil, proč přihlašované označení považoval za nedisťinktivní. Nelze pak jistě ani tvrdit, že by nevyslovil konkrétní závěry ke konkrétně použité příponě. Především však žalobce, snad nad rámec pouhého popření jeho závěrů, nenabízí konkrétní argumenty, jimiž by se vymezoval proti posouzení provedenému ze strany žalovaného a proti výše reprodukováným úvahám, o něž se toto posouzení opírá.

81. Městský soud v Praze tak, s přihlédnutím k výše uvedenému, za této situace konstatuje, že předseda Úřadu, potažmo žalovaný dle jeho přesvědčení nepochybil, pokud přihlašované označení považoval pro jím specifikované výrobky a služby tříd 1, 5, 30, 32, 33 a 43 mezinárodního třídění za nedostatečně distinktivní, resp. poukazující na jejich druh, resp. jejich jinou vlastnost. Soud se ztotožňuje s předsedou Úřadu provedeným výkladem nedostatečné rozlišovací způsobilosti slovního prvku „ŠUMÁK“. Ani z pohledu soudu není sebemenších pochybností o tom, že průměrný spotřebitel porozumí tomuto slovnímu prvku jako prvku odkazujícímu na slovo „šumět“ či „šumivý“, v tom smyslu, jak byl vyložen v odůvodnění Napadeného rozhodnutí. Průměrný spotřebitel nebude mít žádné obtíže s porozuměním předmětnému výrazu. Spotřebitel tak slovo, které představuje jediný prvek přihlašovaného označení, bezpečně rozpozná jako podstatné jméno odvozené od uvedených slov. Jeho sémantické vnímání se přitom bude nade vši pochybnost odvíjet od obecného významu slova „šumět“. Průměrný spotřebitel proto bude, budou-li takto označeny výrobky daných tříd specifikované ve výroku Napadeného rozhodnutí, spojovat označení s upozorněním na druh, charakter, resp. vlastnost, kterou takto označené výrobky vykazují, popř. bude takové spojení dovozovat i u služeb s nimi spojených. Jak správně uvedl předseda Úřadu v odůvodnění Napadeného rozhodnutí, průměrnému spotřebiteli nebude činit obtíže okamžitě a spontánně přiřadit označení k vlastnosti typické pro konkrétní druh takových výrobků (potažmo služeb s nimi spojených) – tj. šumivost či perlivost výsledného produktu. Předseda Úřadu přitom správně poukazuje na to, že k takovému významovému spojení není třeba jakýchkoli myšlenkových procesů a analýz; pro spotřebitele půjde o spojení dostatečně jasné, srozumitelné a přímé.
82. Soud sdílí přesvědčení předsedy Úřadu, že nelze rozumně pochybovat o tom, že relevantní spotřebitelská veřejnost uvedený slovní prvek skutečně pochopí ve výše popsáném smyslu odkazujícím na druh, charakter, resp. vlastnost výrobku, či prostředku k jeho přípravě. Průměrný spotřebitel by tak podle stanoviska soudu nevnímal ve vztahu k výrobkům a službám, pro které byla přihláška ochranné známky zamítnuta, přihlašované označení jako fantazijní, ale toliko jako nedistinktivní poukaz na povahu, charakter či vlastnost takto označeného výrobku či zboží.
83. Pokud tedy předseda Úřadu v odůvodnění Napadeného rozhodnutí z uvedených úvah vyšel a tyto rozvedl do podoby závěrů, jež soud výše rekapituloval, nevybočil dle přesvědčení soudu v žádném případě z mezí logického usuzování. Žalobce ostatně v tomto směru ani jiné konkrétní námitky proti závěrům vysloveným žalovaným v souvislosti s vnímáním předmětného slovního prvku nevzněl a blíže se proti těmto závěrům vysloveným předsedou Úřadu nevymezoval.
84. Soud pak s žalovaným souhlasí rovněž v tom, že z hlediska provedeného posouzení předmětného označení optikou pravidla vyplývajícího z § 4 písm. c) zákona č. 441/2003 Sb. není klíčové to, aby žalovaný prokázal, že označení je již na trhu jakožto popisné užíváno, ani to, že označení je obvyklým, běžným prostředkem pojmenování, či to, že označení je slovníkovým heslem, nýbrž postačí, pokud byt jeden z možných významů označuje vlastnosti daných výrobků nebo služeb. Běžné vnímání ze strany relevantní spotřebitelské veřejnosti může přitom, jak správně žalovaný s poukazem na relevantní judikaturu zdůraznil, zjevně vyplývat z běžného chápání daného výrazu, kdy bude průměrný spotřebitel označení skutečně vnímat jako popisující některou vlastnost výrobků či služeb. Žalovaný přesvědčivě odůvodnil své závěry úvahou o pravděpodobném vnímání označení ve vztahu k příslušným výrobkům a službám. V tomto směru tedy jeho

závěry odpovídají nejen dikci § 4 písm. c) zákona č. 441/2003 Sb. (dle ní zjevně postačí, pokud dotčené údaje *mohou* sloužit k označení vlastností nárokových produktů), ale také jím odkazovaným rozhodnutím SDEU či Tribunálu.

85. Soud pak nemohl z popsaných důvodů přisvědčit ani dílčí námitce, kterou žalobce s poukazem na rozhodnutí Tribunálu ve věcech T-19/04 a T-106/00 uvedl, že v jejich smyslu ke shledání popisnosti musí existovat dostatečně přímá a konkrétní vazba nebo vztah mezi označením a dotčenými výrobky a službami nebo jednou z jejich vlastností.
86. Jak bylo zdůrazněno výše, rozlišovací způsobilost je třeba přísně posuzovat pouze ve vztahu k výrobkům nebo službám, pro které je zápis požadován, a to se zřetelem ke vnímání tohoto označení relevantní veřejností. Přihlašované označení přitom sestává z jediného slovního prvku, na němž ve vztahu k dotčeným výrobkům a službám, na které se vztahuje, není nic neobvyklého. V relaci k dotčeným výrobkům (a souvisejícím službám) půjde o označení, jež může odkazovat na jeho vlastnosti. Jak již bylo uvedeno, výše připomenutá rozhodovací praxe soudů přitom jednoznačně stojí na závěru, že pokud slovní prvek slovní ochranné známky označuje vlastnosti výrobků nebo služeb, nutně postrádá rozlišovací způsobilost, pokud jde o tyto výrobky nebo služby, a to i v případě, pokud není zjevně popisný ve vztahu k dotčeným výrobkům a službám, avšak bude průměrným spotřebitelem vnímán pouze jako poskytující informace o povaze dotyčných výrobků nebo služeb, a nikoli jako označení jejich původu. Soud přitom nepochyboval o tom, že žalovaný náležitě odůvodnil, že vazba mezi přihlašovaným označením a nárokovánými výrobky a službami, pro něž byla přihláška ochranné známky zamítnuta, resp. jejich vlastností, je (optikou žalobcem poukazovaných rozhodnutí Tribunálu) dostatečně přímá a konkrétní (srov. též dále).
87. Soud tak činí dílčí závěr, že přihlašované označení není ve vztahu k (zamítnutím přihlášky) dotčeným výrobkům a službám způsobilé plnit hlavní funkci ochranné známky, není způsobilé odlišit takto označené výrobky a služby jako pocházející z určitého obchodního zdroje a bude ve vztahu k nim fakticky působit toliko jako poukaz na jejich druh/charakter/vlastnost, jež není v daném kontextu způsobilé známkoprávní ochrany.
88. Soud konečně pro úplnost uvádí, že důvodnou neshledal ani argumentaci, kterou žalobce na více místech v podané žalobě poukazoval na tvrzené procesní pochybení záležející v tom, že přihlašovatel či žalovaný neprokázali či v řízení vůbec neprokazovali to, jaký význam bude slovnímu prvku přihlašovaného označení přikládat průměrný spotřebitel. Soud se přitom z výše vyložených důvodů zcela ztotožnil s žalovaným, že jde o slovo, kterému bude průměrný spotřebitel rozumět a jeho význam pochopí. Úzká jazyková spojitost mezi přihlašovaným označením a slovy „šumět“ či „šumivý“ je pak natolik zřejmá, že ohledně ní nebylo třeba provádět dokazování. Následné hodnocení toho, zda v tomto konkrétním případě došlo k naplnění neurčitého právního pojmu „rozlišovací způsobilost“, pak již nebylo otázkou skutkovou, nýbrž otázkou právní, neboť se jednalo o subsumpci konkrétního skutkového stavu pod příslušnou právní normu (srov. podobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2021, čj. 6 As 304/2020 - 42). Žalovaný v tomto směru nezatížil řízení žádnou vadou, pro kterou by snad nemělo jeho rozhodnutí obstát.
89. Soud pak ke zbývajícím subnámitkám soustředěným pod pátým žalobním bodem podotýká, že pokud žalobce v reakci na závěry vyslovené k dílčí námitce poukazující na rozhodnutí Tribunálu ve věcech T-19/04 a T-106/00 na str. 35 – 37 Napadeného

rozhodnutí namítl, že předseda Úřadu zde nepřímou potvrdil nepřezkoumatelnost Prvostupňového rozhodnutí, které měl zrušit a věc vrátit Úřadu, avšak na místo toho se nepřipustně snažil tuto vadu zhojit, zcela odhlédl od toho, že obě správní rozhodnutí žalovaného je pro účely soudního přezkumu třeba ve smyslu ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu posuzovat jako jeden celek (viz např. rozsudek kasačního soudu ze dne 14. 3. 2013, čj. 4 As 10/2012 - 48, č. 2438/2013 Sb. NSS). Jakkoli lze souhlasit s žalobcem, že Úřad se v odůvodnění Prvostupňového rozhodnutí s poukazem na uvedená rozhodnutí výslovně nevypořádal, nelze odhlížet od závěrů, které v tomto směru připojil předseda Úřadu v odůvodnění Napadeného rozhodnutí. V posuzované věci se přitom nejednalo z pohledu soudu v žádném případě o situaci, kdy by bylo již Prvostupňové rozhodnutí v rozhodné otázce, tedy popisu souvislosti mezi označením a dotčenými výrobky a službami nebo jednou z jejich vlastností, zatíženo vadou nepřezkoumatelnosti, pro kterou by předseda Úřadu nemohl toto rozhodnutí věcně přezkoumat. Žalobce pak nečiní sporným, že předseda Úřadu na dané subnámitky v odůvodnění Napadeného rozhodnutí explicitně reagoval. V reakci na související závěry nicméně žalobce opětovně setrval toliko u obecného poukazu na to, že ve světle poukazovaných rozhodnutí musí být dána dostatečně přímá a konkrétní vazba nebo vztah mezi označením a dotčenými výrobky a službami nebo jednou z jejich vlastností, k němuž se soud vyjádřil výše.

90. Důvodnou pak soud neshledal ani poslední související námitku, kterou žalobce poukazoval na to, že základní osnova odůvodnění, na kterých je založeno žalovaným odkazované rozhodnutí Tribunálu ve věci *Graphene*, v odůvodněních rozhodnutí zcela chybí. V tomto kontextu nemohl soud žalobci přisvědčit, pokud naznačoval, že žalovaný nepřipustně „nevycházel z celého odkazovaného rozhodnutí, nýbrž citoval z něho pouze jedinou větu“. Soud ověřil, že předseda Úřadu na str. 34 Napadeného rozhodnutí v této souvislosti podpořil svou argumentaci stran posouzení popisného charakteru přihlašovaného označení ve vztahu k části nárokových výrobků a služeb poukazem na několik rozhodnutí SDEU, resp. Tribunálu, přičemž zdůraznil, že dle v nich uvedených závěrů není rozhodné, zda se v konkrétním případě v kontextu aplikace obdobného ustanovení § 4 písm. c) zákona č. 441/2003 Sb. jedná o vlastnost obchodně základní či doplňkovou; musí však být objektivní a vlastní povaze produktu, resp. z ní plynoucí. Předseda Úřadu přitom neustrnul na paušální poukaz na obecné východisko; naopak poukazované závěry zcela přiléhavě propojil s poukazem na závěry vyslovené Tribunálem v rozhodnutí ze dne 1. 2. 2013 ve věci T-104/11, *Ferrari vs. OHIM*, v němž Tribunál tato východiska aplikoval a dospěl k závěru o popisnosti označení „Perle“ ve vztahu k výrobkům vína a šumivá vína. Jeho závěrům tak ani v tomto ohledu není čeho vytknout.
91. Důvodnými pak soud neshledal ani námitky soustředěné pod **čtvrtým žalobním bodem**, jimiž žalobce v reakci na závěry vyslovené na str. 33 a 34 Napadeného rozhodnutí poukazoval na nedostatečné odůvodnění Napadeného rozhodnutí co do porovnání jednotlivých tříd výrobků a služeb mezinárodního třídění, pro které bylo přihlašované označení vyloučeno ze zápisu do rejstříku ochranných známek a pro které byl zápis na straně druhé proveden.
92. Soud znovu připomíná, že podle ustálené rozhodovací praxe SDEU skutečně platí, že přezkum absolutních důvodů zápisné nezpůsobilosti se musí týkat každého z výrobků nebo služeb, pro které je zápis ochranné známky požadován, a rozhodnutí, kterým příslušný orgán zamítá zápis ochranné známky, musí být v zásadě odůvodněno pro každý z uvedených výrobků nebo služeb (srov. stranami připomínaný rozsudek ve věci *BVBA*

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

Management, bod 34, či rozhodnutí ze dne 18. 3. 2010 ve věci C-282/09, *CFCMCEE v. OHIM*, bod 37).

93. Pokud jde o posledně uvedený požadavek, SDEU však upřesnil, že se příslušný orgán může omezit na souhrnné odůvodnění pro všechny dotčené výrobky nebo služby, pokud je stejný důvod pro zamítnutí namítán vůči kategorii nebo skupině výrobků či služeb (rozsudek ve věci *BVBA Management* bod 37, či rozsudek ze dne 17. 10. 2013 ve věci C-597/12, *Isdin v. Bial-Portela*, bod 26). SDEU následně upřesnil, že se taková možnost vztahuje pouze na výrobky a služby, které mezi sebou mají dostatečně přímou a konkrétní spojitost tak, aby tvořily dostatečně stejnorodou kategorii nebo skupinu výrobků či služeb (viz bod 27 naposledy odkazovaného rozsudku ve věci *Isdin v. Bial-Portela*).
94. Všechny tyto závěry byly potvrzeny v navazující rozhodovací praxi SDEU (srov. např. rozsudek ze dne 17. 5. 2017 ve věci C-437/15, *EUIPO v Deluxe Entertainment Services Group*, body 29 – 31).
95. Soud přisvědčuje žalobci potud, že si žalovaný v tomto směru poněkud „usnadnil práci“ a namísto podání důvodů pro závěr o nedostatku rozlišovací způsobilosti k jednotlivým výrobkům a službám, či, přesněji řečeno, alespoň ve vztahu k určitým skupinám výrobků a služeb, které lze v seznamu výrobků a služeb, pro které byla přihláška zamítnuta, bezpochyby vysledovat, se omezil na odůvodnění souhrnné.
96. Na druhé straně však soud nemohl pominout, že žalobce touto skupinou námitek poukazuje na to, že Napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Tato skutečnost se jednoznačně podává ze shrnující poznámky na str. 11 žaloby, kterou žalobce tento argumentační celek uzavřel.
97. Soud proto považuje v kontextu vypořádání námitek soustředěných pod čtvrtým žalobním bodem za klíčové, že žalobce v řízení o rozkladu odpovídající komplex námitek, v nichž by podobně jako v žalobě proti sobě postavil konkrétní výrobky a služby, ve vztahu k nimž žalovaný zápis zamítl, a výrobky a služby, ve vztahu k nimž naopak označení zapsal, nevznesl. Předsedovi Úřadu proto nelze vytýkat, pokud se k těmto otázkám blíže nevyjádřil. Jeho rozhodnutí proto nelze z pohledu soudu označit za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů záležejících v tom, že předseda Úřadu nezdůvodnil rozdílné posouzení pěti případů dle žalobce rozdílného posouzení označení coby popisného, nebo naopak distinktivního pro žalobcem teprve v žalobě konkrétně namítané skupiny výrobků.
98. Pro úplnost soud nicméně podotýká, že ani soud v reakci na žalobcem na str. 10 a 11 podané žaloby provedený výčet nezjistil, že by žalovaný při vymezení výrobků a služeb, pro které přihlášku zamítl, nepřipustně vybočil ze shora připomenutých východisek. Žalovaný z pohledu soudu dostal požadavkům plynoucím z rozsudku SDEU ve věci *BVBA Management*, pokud zohlednil potenciální výskyt vlastnosti šumivosti u jím identifikovaných nárokových výrobků a v potenciální souvislosti s poskytováním nárokových služeb, přičemž své vyjádření stran této vlastnosti učinil vždy vůči celé skupině výrobků či služeb, které byly zamítnuty v rámci každé nárokové třídy mezinárodního třídění výrobků a služeb. Žalobce podle přesvědčení soudu uvedenými poznámkami účinně nezpochybnil, že by ve vztahu k některým výrobkům či jejich skupinám nebyl závěr o jedné stejnorodé skupině výrobků či služeb bez výhrad udržitelný. Je tomu tak především proto, že ani v podané žalobě nečiní sporným samotný základ, na němž žalovaný své závěry staví. Žalobce totiž v rámci této polemiky nikde nenamítá, že by

ve vztahu ke konkrétním výrobkům nebo službám nepřipadalo v žádném ohledu do úvahy si stran nich spojit přihlašované označení s jejich možnou vlastností.

99. Ač by tedy bylo z pohledu soudu podrobnější sdělení důvodů v kontextu naplnění podmínky dostatečně přímé a konkrétní spojitosti mezi výrobky a službami tak, aby tvořily dostatečně stejnorodou kategorii nebo skupinu výrobků či služeb, jistě představitelné, nespátřuje soud v tomto ohledu v postupu žalovaného takový nedostatek, jenž by na daném skutkovém a právním půdorysu odůvodňoval kasační zásah soudu. Za dané situace proto soud nepovažoval potřebné vrátet žalovanému věc k pečlivějšímu odůvodnění těchto otázek a preciznějšímu vypořádání se s důvody nedostatečné rozlišovací způsobilosti podle jednotlivých identifikovatelných skupin výrobků a služeb, neboť žalobce z pohledu soudu dostatečně nezpochybnil, že by jeho výsledkem mohlo být ve světle výše uvedeného jiné meritorní rozhodnutí. Soud znovu zdůrazňuje, že žalobci nic nebránilo, aby takový diskurz vedl s žalovaným odpovídající procesní formou v průběhu správního řízení samotného, resp. alespoň vznesl tyto námitky v rámci řízení o rozkladu tak, aby na ně mohl předseda Úřadu zareagovat v odůvodnění Napadeného rozhodnutí. Pokud tak žalobce neučinil, nelze předsedovi Úřadu v souladu s již dříve řečeným vytýkat, že se k těmto otázkám blíže nevyjádřil.
100. Soud neshledal opodstatněnými ani námitky vznesené žalobcem pod **šestým žalobním bodem**.
101. Předně je třeba předeslat, že žalobce v tomto ohledu zcela odhlédl od toho, že předseda Úřadu v souladu s dříve uvedeným závěry vyslovené Úřadem k § 4 písm. d) zákona č. 441/2003 Sb., tedy k odlišnému absolutnímu důvodu zápisné nezpůsobilosti, neaproboval, nýbrž naopak vyložil, že tyto závěry nemohl z jím vyložených důvodů přezkoumat. Současně pak vyložil, proč i přes nemožnost přezkoumat závěry vyslovené Úřadem stran toho, že se přihlašované označení stalo obvyklým v běžném jazyce nebo v poctivých obchodních zvyklostech, nepovažoval za potřebné se daným důvodem zápisné nezpůsobilosti blíže zabývat, resp. proč nepřistoupil k eventuálnímu zrušení Prvostupňového rozhodnutí a vrácení věci Úřadu k dalšímu řízení (viz výše včetně poukazů na relevantní pasáže odůvodnění Napadeného rozhodnutí). Vyjádření žalovaného pod rubrikou § 4 písm. d) zákona č. 441/2003 Sb. tedy nebylo nosným pro meritorní vyústění věci, a proto ani pokus o zpochybnění zde uvedených závěrů by z povahy věci nebyl s to vést ke zrušení Napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.
102. Pro úplnost však soud k této části argumentace podotýká, že pokud žalobce ve vztahu k závěrům vysloveným předsedou Úřadu na str. 37 Napadeného rozhodnutí pod rubrikou § 4 písm. d) zákona č. 441/2003 Sb. poukazoval na námitky vznesené v rozkladu včetně odkazu na rozhodnutí týkající se přihlášky 0-179461 ve znění „SPINNING“, není soudu zřejmé, zda a jak připomenutím své rozkladové argumentace zpochybňuje závěry vyslovené předsedou Úřadu k tomuto, jím v souladu s dříve uvedeným neaplikovanému důvodu zápisné nezpůsobilosti. Zopakoval-li žalobce na tomto místě námitky ohledně „nedostatku řádného zdůvodnění změny názoru“, poukazuje soud na shora uvedené závěry, které k obsahově odpovídajícím námitkám soustředěným pod druhým žalobním bodem učinil. K námitce, kterou žalobce poukazoval na „nedostatečné doložení naplnění důvodů zápisné nezpůsobilosti“, resp. na to, že žalovaný nepožadoval předložení dokladů o skutečném vnímání přihlašovaného označení veřejností, odkazuje soud na závěry vyslovené výše k námitkám soustředěným pod pátým žalobním bodem a znovu

připomíná, že úzká jazyková spojitost mezi přihlašovaným označením a slovy „šumět“ či „šumivý“ byla natolik zřejmá, že ohledně ní nebylo třeba provádět dokazování, přičemž hodnocení naplnění neurčitěho právního pojmu „rozlišovací způsobilost“ nebylo otázkou skutkovou, nýbrž otázkou právní. K bližší nerozvedené výtce žalobce, že žalovaný ve svých rozhodnutích nijak nedefinoval průměrného spotřebitele ani nepopsal, koho za něj považuje, přičemž zaměstnanci žalovaného s vysokoškolským vzděláním těmito průměrnými spotřebiteli nejsou, se pak soud zcela ztotožňuje s žalovaným, že z jím poukazovaných pasáží odůvodnění rozhodnutí žalovaného je zcela zřejmé, koho žalovaný za průměrného spotřebitele v kontextu (a to obou původně uvažovaných důvodů) zápisné nezpůsobilosti přihlašovaného označení považoval.

103. Soud konečně nemohl žalobci přisvědčit ani v jeho námitkách, jimiž pod **sedmým žalobním bodem** poukazoval na tvrzené porušení principu legitimního očekávání a právní jistoty ve smyslu § 2 odst. 4 správního řádu, resp. odchýlení se od dovozované existující správní praxe.
104. Městský soud v Praze přisvědčuje žalobci potud, že některé jím odkazované případy mohou jevit či jeví příbuzné znaky s nyní řešenou věcí, pokud jde o podobný způsob vytvoření označení. Soud je však přesvědčen, že zápis žalobcem odkazovaných označení v rejstříku ochranných známek není v žádném případě způsobilý zvrátit shora podrobně vyložené závěry o nedostatečné míře rozlišovací způsobilosti přihlašovaného označení pro dotčené výrobky a služby, a všechny výše vyložené úvahy, na nichž zdejší soud tyto své závěry vystavěl.
105. Žalobce v těchto svých námitkách odhlíží přinejmenším od několika klíčových momentů.
106. Předně soud zdůrazňuje, že správní soudy k zásadě materiální rovnosti ve smyslu § 2 odst. 4 správního řádu a z ní plynoucímu požadavku ochrany legitimního očekávání v oblasti ochranných známek ustáleně akcentují potřebu individuálního posouzení s tím, že při rozhodování hraje roli řada konkrétních skutkových okolností daného případu, které musí být brány v úvahu, přičemž významnou roli mající vliv na výsledek řízení mohou hrát i drobné rozdíly.
107. Nejvyšší správní soud ve stranami připomínaném rozsudku ze dne 12. 3. 2015, čj. 10 As 100/2014 - 120, konstatoval, že *„[p]osuzování podobnosti ochranných známek představuje odbornou činnost, jejíž výsledek je zpravidla odvislý jednak - a to především - od posouzení celkového vyznění zapisovaných označení, jednak také od posouzení jejich jednotlivých detailů. Městský soud (a ostatně i předseda žalovaného) v této souvislosti správně uvedl, že „každé (námitkové) řízení je individuální a při rozhodování v něm hraje roli řada konkrétních skutkových okolností daného případu, které musí být brány v úvahu, přičemž významnou roli mající vliv na výsledek řízení mohou hrát i drobné rozdíly.“ Tato skutečnost je přitom pro hodnocení „obdobnosti“ jednotlivých známkoprávních případů klíčová. Uvedené sice neznamená, že by zápisný úřad svou rozhodovací činností v řízení o ochranných známkách nemohl v jejich určitých aspektech vytvořit ustálenou správní praxi, tato se však z povahy věci (tj. skutkové odlišnosti jednotlivých případů) zpravidla nemůže dotýkat otázek posuzování konkrétních napadených ochranných známek (zde označení obsahujících slovní prvek „SKY“), nýbrž dopadá na ustálené postupy, jež k výslednému posouzení vedou. I za této situace však musí soud, je-li v soudním řízení porušení dosavadní správní praxe namítáno, vždy zkoumat to, zda případy, jež měly určitou správní praxi založit, jsou vůči posuzované věci z hlediska pravidla založeného správní praxí typově podobné. Pokud tomu tak není, je porušení uvedené zásady*

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

respektování správní praxe v obdobných případech vyjádřené v § 2 odst. 4 správního řádu v zásadě vyloučeno“

108. Ve světle těchto závěrů vychází i zdejší soud ve své rozhodovací praxi z toho, že každé přihlašované označení je nutné posuzovat vždy přísně individuálně, a to právě s ohledem na jeho specifika a zvláštnosti a další skutkové okolnosti případu. Významný vliv na výsledek řízení totiž mohou mít i drobné rozdíly. Zápis konkrétních označení do rejstříku ochranných známek zpravidla nezakládá legitimní očekávání, že bude zapsáno i jiné označení (i pokud by takovéto označení bylo vytvořeno obdobným způsobem jako zapsaná označení) nebo že takový zápis bude „navždy“ nezměnitelný a nezpochybnitelný – srov. § 30 a násl. zákona č. 441/2003 Sb. (obdobně srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2016, čj. 4 As 19/2016 - 51, či ze dne 29. 7. 2015, čj. 9 As 22/2015 - 29).
109. Soud proto považuje i v tomto případě za zvlášť překvapivé, pokud žalobce v podané žalobě v tomto kontextu nijak nereaguje na závěry, které předseda Úřadu k obsahově totožným námitkám, jež žalobce vznesl již v doplnění rozkladu, v odůvodnění Napadeného rozhodnutí vyslovil. Za této situace tak soud, přihlížející přitom ke shora připomenutým východiskům týkajícím se dispoziční zásady a implikací prostého opakování argumentace vznesené ve správním řízení bez jakékoli reflexe závěrů, které k této argumentaci žalovaný správní orgán vysloví, uzavírá, že se ztotožňuje se stanoviskem, jež žalovaný v daném směru zaujal a se zřetelem k absenci jakékoli konkrétní argumentace závěry předsedy Úřadu zpochybňující či na ně reagující neshledává v duchu výše poukazované rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu důvod pro jejich alternativní a originální vyjádření.
110. Poukazoval-li přitom žalobce na námitky, jimiž v řízení o rozkladu akcentoval argumentaci žalovaného použitou ve věcech „VÍNO SLOVÁCKO“ a „STRAVENKOMAT/LAHVOMAT“, s tím, že žalovaný se v nynějším řízení k těmto námitkám nevyjádřil, a jeho rozhodnutí je tak i z tohoto důvodu nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, soud jeho přesvědčení nesdílí. Sama skutečnost, že předseda Úřadu v rámci pasáže, v níž se věnoval námitkám poukazujícím na praxi ve věci jiných žalobcem poukazovaných označení, nezmínil argumentaci aplikovanou v žalobcem poukazovaných věcech, nečiní jeho rozhodnutí nepřezkoumatelným. Pomine-li soud, že se žalobce i v tomto kontextu, jak je zjevné ze str. 15 žaloby, vymezuje vůči závěrům vysloveným na str. 38 a 39 Napadeného rozhodnutí, tedy závěrům k předsedou Úřadu nepotvrzenému důvodu zápisné nezpůsobivosti přihlašovaného označení, nemůže již ohlédnout od toho, že žalobce sám na str. 17 podané žaloby výslovně akcentuje, že těmito svými námitkami, zjednodušeně řečeno, toliko trvá na použití stejného metodologického přístupu žalovaného. Soud přitom nezjistil, že by se žalovaný od žalobcem připomínaných východisek v posuzované věci odchýlil, či že by snad rozhodl v rozporu s nimi. K tomu soud znovu poukazuje na shora akcentované meze a limity aplikace § 2 odst. 4 správního řádu ve věcech ochranných známek.
111. Současně pak soud k žalobcem napříč podanou žalobou opakovaně připomínanému vymezování se vůči zápisu označení „ŠUMĚNKA“ v rejstříku ochranných známek doplňuje následující.
112. Jednak je třeba i v této souvislosti připomenout, že ochranu legitimního očekávání nelze podle ustálené rozhodovací praxe správních soudů poskytnout tam, kde se opírá o praxi rozpornou s právními předpisy. Soud v tomto směru připomíná, že správní praxí

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

zakládající legitimní očekávání se dle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, čj. 6 Ads 88/2006 - 132, č. 1915/2009 Sb. NSS, rozumí „*ustálená, jednotná a dlouhodobá činnost (příp. i nečinnost) orgánů veřejné správy, která opakovaně potvrzuje určitý výklad a použití právních předpisů*“. Jak ovšem Nejvyšší správní soud vyložil v navazujícím rozsudku v téže věci (ze dne 24. 2. 2010, čj. 6 Ads 88/2006 - 159, č. 2059/2010 Sb. NSS), správní praxe opírající se o nezákonný výklad nemůže zpravidla založit legitimní očekávání u adresátů správy, že tak bude setrvale postupováno i do budoucna. Správní soudy tedy ustáleně judikují, že legitimní očekávání na straně adresátů veřejné správy mohou zpravidla založit pouze jednání a postupy, které jsou v souladu se zákonem a v jeho mezích, tedy *secundum et intra legem*, nikoli *contra legem*, a s ohledem na princip enumerativnosti státních pretenzí, resp. legality výkonu veřejné moci (čl. 2 odst. 3 Ústavy České republiky a čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, též § 2 odst. 1 správního řádu) ani *praeter legem* (viz např. citované usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu v odstavci 73). Nezákonná správní praxe očekávání, natož legitimní, založit nemůže, neboť nezákonnou správní praxí, jednal-li (dosud) správní orgán mimo svou pravomoc a působnost (*ultra vires*), nemůže být správní orgán do budoucna vázán. Není přitom úkolem tohoto soudu, aby v tomto řízení podrobně zkoumal a posuzoval, zda žalovaný postupoval v souladu s právními předpisy, pokud žalobcem odkazovanou ochrannou známkou v dané podobě pro specifikované výrobky a služby zapsal. Soudu ostatně není známo ani to (a žalobce v daném směru ničeho netvrdil ani nedokazoval), zda ve vztahu k tomuto (ale či jinému z žalobcem odkazovaných) označení neprobíhá jiné řízení, v němž by mohly být vysloveny opačné závěry.

113. Soud naopak v tomto ohledu poukazuje na nikoli nepodstatnou a žalovaným správně připomínanou skutkovou odlišnost záležející v tom, že ve věci označení „ŠUMĚNKA“ nebyly podány obsahově obdobné připomínky zpochybňující distinktivitu označení, jejichž eventuální odchylné posouzení ze strany Úřadu by jistě soud musel nahlížet optikou výše akcentovaných mantinelů o poznání přísněji. Soud přitom reflektoval, že předseda Úřadu se k otázkám souvisejícím s odlišným výsledkem řízení o přihlášce ochranné známky „ŠUMĚNKA“ uspokojivě vyjádřil argumentací obsaženou na str. 30 a 31 odůvodnění Napadeného rozhodnutí, ve vztahu k níž žalobce nepřináší v podané žalobě žádnou konkrétní polemiku. Ani v tomto ohledu tedy soud neshledal, že by bylo Napadené rozhodnutí předsedy Úřadu zatíženo vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů nebo vadou nezákonnosti, pro níž by nemělo v soudním přezkumu obstát.
114. Ani námitky soustředěné soudem pod sedmým žalobním bodem tak nemohly být shledány důvodnými.

VII. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

115. Na základě všech shora uvedených skutečností Městský soud v Praze žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
116. Výrok II o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s; žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. nenáleží. Žalovanému pak žádné náklady v souvislosti s vedením předmětného řízení nevznikly.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 27. února 2023

Mgr. Martin Lachmann v. r.

předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.